

GABRIELIAUS

NURODYMAI DANIELIUI

 Viešpats telaimina jus, broli. Labas rytas, draugai. Šį rytą bažnyčioje yra labai karšta, bet būti čia yra labai šlovinga. Taip džiaugiamės, kad mes galėjome šiandien susirinkti šiam tarnavimui. Ir pranešiau, kad dabar aš nagrinėsiu šias „*Septyniasdešimt Danieliaus Savaičių*“. Tai susieja likusią Žinią prieš man galint tęsti apie Septynis Antspaudus. Tai yra: Septyni Antspaudai; Septynios Rykštės; Septyni Trimitai; Trys Vargai; moteris saulėje; raudono velnio išvaymas; šimtas keturiasdešimt keturių tūkstančių užantspaudavimas; visa tai vyksta šio laikotarpio tarpsnyje. Ir aš pamaniau, kad iš pradžių kalbėsiu apie tai.

² Taigi, karšta. Mes neketiname pernelyg ilgai užtrukti tik tiek, kiek galime. Ir tai toks metų laikas, paprastai, ne sezono metas, kuomet žmonės ne taip dažnai renkasi bažnyčioje. Ir, ypač, ir jie visi turi oro kondicionieriumi vėdinamas patalpas ir taip toliau, kuriose yra patogų. Mes norėtume tai turėti, bet šiuo metu to neturime.

³ Daugelis mūsų protėvių sėdėdavo karštoje saulėje. Kai aš pagalvoju apie žmonių atsiprašymą už tai, kad neturime oro kondicionieriumi vėdinamos patalpos, mano mintys visada grįžta į Afriką, kur jie gulėjo ten per tas audras, ir tos moterys, su nukarusiais plaukais ant veido, gulėjo ten ir dieną, ir naktį, niekada nepajudėjo iš vietos, kurioje jos gulėjo; nevalgė, negėrė, nieko nedarė, pasiliko ten, tik tam, kad išgirstų vieną kitą žodelį, taigi, tuo metu iš Viešpaties.

⁴ Aš galiu prisiminti Meksiką, kuomet buvo taip karšta kad, nuoširdžiai, aš sėdėjau oro kondicionieriumi vėdinamoje patalpoje ir bandžiau save vėdinti, buvo taip karšta. Ir matant tuos žmones ateinančius ten devintą valandą ryto, į tą didžiulę areną, ir nėra vietų, kur atsisėsti. Ligoti žmonės, labai sergantys, mirštantys, sergantys; vėžys, augliai; ir sergančios motinos, maži mirštantys kūdikiai ir visa kita, stovėjo ten, toje kepinančioje, karštoje saulėje, niekur nebuvo nė šešėlio ir tiesiog atsirėmę vienas į kitą nuo devintos valandos ryto iki devintos valandos vakaro, tiesiog trisdešimt minučių klausėsi per vertėją ir stebėjo Viešpaties darbus. Sėdi ten ir laukia, apsilvilkę sunkiais, dideliais apdarais, jie dėvi juos žiemą ir vasarą. Tai viskas, ką jie turi.

⁵ Ir tuomet aš pagalvoju apie gulinčius ten tose džiunglėse, kaip jie atnešdavo tuos sergančius žmones, kurie net negalėjo pajudėti. Ir Indijoje, kai jie paguldydavo vieną, po to kitą

uždėdavo ant jo, kitą ant ano, štai taip, sergančius raupsais ir ligomis; kaip jie tempė juos gatvėmis ir iš gatvių, ir paguldėdavo juos toje karštoje, kepinančioje, tropinėje saulėje. Ir audros ir žaibai žaibuoja, ir panašūs dalykai, jie gulėjo tiesiog ten toje saulėje ir audroje, ir visa kita, ir niekada nepajudėjo ar skundėsi, tiesiog . . . ir stengėsi kartas nuo karto pagauti Dievo Žodį, kažką savo sielai. Tuomet, na mes turėtume atsiprašyti ši ryta, turėdami stogą virš galvos, pučiančius ventiliatorius? Mums turėtų būti gėda, jeigu mes dėl to skundžiamės.

⁶ Taigi, aš prisimenu kaip neseniai saloje, vienoje iš Pietinių jūrų salų, aš ten turėjau tarnavimą tą vakarą. Ir o, užėjo audra. O, aš niekada nebuvau matęs tokios audros, tiesiog vienas žaibo blyksnis po kito, apšviesdamas šalį. Ir kaip vėjai pūtė tol, kol medžiai gulėjo išvirtę ant žemės. Aš pasakiau: „Na, jie . . . Man galbūt teks nusivilkti kostiumą, nes ten nieko nebus“.

⁷ Po kelių akimirų nedidelis automobilis privažiavo prie durų ir kažkas pabeldė į duris, pasiruošę važiuoti.

Ir aš pasakiau vaikinui, jis kalbėjo angliškai, aš paklausiau: „Ar ten kas nors yra?“

Atsakė: „Jūs iki tos vietos neprasibrausite per kelis miesto kvartalus“, didelė beisbolo aikštė.

Ir aš pasakiau: „Jūs turite omenyje, kad žmonės yra—yra ten, štai taip, - aš pasakiau, - šioje audroje?“

Jie atsakė: „Jie nori išgirsti apie Dievą“.

⁸ Ir—ir aš nuvykau ten. Ir ten buvo moterys, merginos, paaugliai, nekikeno ir nesijuokė, ir nepūtė kramtomosios gumos burbulų, kalbėdamos apie savo vaikus. Kiekvieno Žodžio, jie tiesiog klausėsi Jo; ir nė karto nesujudėjo, tiesiog sėdėjo ir klausėsi. Pakviečiau prie altoriaus, tiesiog pakviečiau prie altoriaus, ir pakilo tūkstančiai, su štai taip iš akių pasirodžiusiomis ašaromis, su jų rankomis iškeltomis aukštyn į Dievą, norėdami pasigailėjimo savo sieloms, jaunos merginos ir vaikinai, septyniolikos, aštuoniolikos metų amžiaus. Dabar net yra sunku padaryti taip, kad vyresni žmonės bent pasiklausytų, suprantate. Tai—tai parodo, kad mes neturime dėl ko skųstis. Tebūna padėka Dievui! Taip, pone.

⁹ Mes norėtume turėti visą tą šiuolaikiškumą kaip likusi Amerika, bet mes neturime to tokiu būdu; todėl mes tiesiog apsieisime su tuo, ką turime.

¹⁰ Taigi, aš turiu nedidelį dalyką, į kurį aš atkreipiau dėmesį ir norėčiau vėl padaryti čia, bažnyčioje. Kiek iš jūsų turite Biblijas? Pakelkite savo ranką. Gerai. Atsiverskime 99 Psalmę, prieš mums pasimeldžiant. Mes anksčiau taip darydavome, broli Nevilai, prieš daugelį metų. Aš nežinau, ar . . . Ar ši ryta jau skaitėte Psalmę? [Brolis Nevilas sako: „Ne“—Red.] Ne. Aš tiesiog norėčiau, kad susirinkimas perskaitytų ką nors iš Psalmių.

¹¹ Ši rytą, kai aš sėdėjau savo darbo kambarielyje, apmąstydamas apie šią Žinią ir Žodį, aš pagalvojau: „Žinote, būtų gerai, vėl jiems visiems perskaityti Psalmę. Man ji taip patinka“.

Priežastis, dėl kurios aš tik šiek tiek pavėlavau, buvo skambutis, jie man paskambino iš tolimo Šajeno, todėl aš ir pavėlavau.

¹² Ir dabar, kol mes atsiverčiame šią Psalmę, aš turiu padaryti keletą pranešimų, kurie ką tik buvo man perduoti. Taigi, 99 Psalmė.

¹³ „Nuo šiol visi pranešimai, susiję su susirinkimais čia bažnyčioje ir kampanijose, bus siunčiami iš Džefersonvilio raštinės. Visi, norintys sužinoti apie susirinkimus, privalo užsirašyti ar užrašyti savo vardą ir adresą, ir padėti tai ant sakyklos, šio vakaro susirinkimo pabaigoje. Jums bus laiku išsiųstas pranešimas, kad galėtumėte pasiruošti atvykimui į susirinkimus“.

Tai reiškia, jei kas nors ateityje norės sužinoti, kur vyks mūsų susirinkimai, mes dabar paruošėme sistemą ten raštinėje, kad jūs tiesiog galite pateikti čia savo vardą ir adresą. Ir mes iš anksto atsiųsime jums kortelę, kad jūs žinotumėte, kur vyks susirinkimai, ir greičiausiai temas, ir kas dar su tuo būtų susiję, jeigu jūs turėsite galimybę. Suprantate, jeigu jūs neturite kokios nors oficialios vietos, iš kurios tai paskelbiama, vienas sako *ta*, ir kitas sako *ana*, jūs—jūs negalite sužinoti, suprantate. Todėl tiesiog. . . Užrašykite savo vardą, adresą ir padėkite tai čia, ir Bilis Polis juos paims ir perduos.

¹⁴ Taigi, taip pat buvo paklausta, ar bus daugiau. . . „Broli Branhamai, ar jūs dar turėsite išgydymo tarnavimus bažnyčioje su išvalgomis?“ Ne. Ne. Išvalgas pateiks kita mūsų tarnyba. Mes turime brolių Nevilą, dabar čia, kuris turi pranašystės dovaną, kuris pranašauja sergantiems ir paskelbia jiems dalykus, kuriuos jie turi žinoti. Ir mes turime brolių, vardu Higg- . . . Higginbotham, vienas iš. . . buvo patikėtinis, ištikimai tarnavo tarnyboje. Aš nematau jo ši rytą, bet įprastai jis turi kalbėjimo kalbomis dovaną. Ir nedidukė ponija, vardu Arganbright, miela sesutė, kuri turi kalbų išaiškinimo dovaną.

¹⁵ Ir šie pamokslai įrodo, kad ateina iš Dievo, nes jie iš tiesų neateina netvarkingai, bet jie tiesiog yra pagal tvarką. Ir kai tik šios dovanos pradeda rinktis, mes pabandydysime, kad. . . kad tai būtų padaryta būtent bažnytiniu būdu. Ir aš juos gana greitai pamatysiu, ir tai, kad—kad susirinkimai vyks tiesiog tobulai pagal Viešpaties nustatytą tvarką, kaip tobulai mums tai pavyks padaryti.

¹⁶ Bet šie brangūs žmonės, taip sako mano kaimynė ponija Vud, kuri turi prie čia prijungtą mikrofoną ir garsajuostę ten, kad įrašytų susirinkimus su tikslu, kad turėtų šiuos susirinkimus ir užrašytų juos, ir pažiūrėtų ar jie yra teisingi, ar ne. Suprantate?

Štai kaip ji juos patikrina. Aš žinau, kad ponias Vud yra nuoširdi moteris. Ir ji pasakoja man apie daugelį dalykų, kurie buvo pasakyti, kurie pildosi.

¹⁷ Taigi, mes esame dėkingi už tai. Koks man tai yra palengvėjimas namuose! Kai grįžtu namo, tuomet... Tas išvalgumas iš pranašiškos pusės tiesiog sugniuždo mane, ir todėl Dievas man suteikė tam tikrą palengvinimą per pranašavimą ir kalbėjimą kalbomis, ir išaiškinimą, kas yra pranašystė. Kas yra pranašystė, kalbėti kalbomis. Yra du skirtingi pranašaujantys žmonės. Vienas kalba, kitas supranta tai, ką anas sako nežinomomis kalbomis - būtent tai yra pranašystė. Ir dabar, mes... Mes turime tai kiekvieną dieną, kiekviename susirinkime čia, kai mes susirinkime turime maldos eiles.

¹⁸ Taigi, ar bus kas nors, kas paklaus... apie dovaną. Taip, aš vis dar ją turiu. Bet, vienintelis būdas, kuriuo aš ją naudoju - tai asmeniniuose pokalbiuose, kuriuos aš turiu. Ir, norint juose dalyvauti, aš manau, kad jie turi tai ten, skelbimų lentoje, kad gautumėte leidimą ir jums būtų paskirtas laikas per Bilį Polį, mano berniuką, čia arba vėlesniuose susirinkimuose. Kur tai bebūtų tarnavimo laukuose, jūs privalote turėti mažą kortelę, kurią jums duos Bilis Polis. Jeigu gyvenime yra kažkas, ko negalite suprasti ir nežinote, kaip iš to išsivaduoti, ir jūs ieškote Viešpaties išminties, tuomet leiskite... Susitikite su Biliu Poliu, mano sūnumi, kuris yra sekretorius, ir jis duos jums mažą kortelę, ir paskirs jums datą, tam kartui.

Ir tuomet kai mes turime tuos pokalbius, tada mes susieisime kartu, tik jūs ir aš. O jeigu ateis moteris, jūs ateisite kartu su manimi ir mano žmona. Ir tuomet jūs... Mes išsiaiškinsime ir prašysime Viešpaties, ir paklausime Jo, ką jūs privalote padaryti.

¹⁹ Taigi, kiti antraeiliai atvejai ir panašiai, yra perduoti broliui Nevilui ir broliui Higginbotham, ir sesei Arganbright bei kitiems, kurie kalba kalbomis ir aiškina, kurie yra čia bažnyčioje.

²⁰ Todėl, mes esame tarsi kelionėje. Aš manau, kad tai buvo Jetras, kuris vieną dieną pasakė Mozei, suprantate: „Paskirkime vyresniusius“. „Ir Dievo Dvasia buvo paimta nuo Mozės ir uždėta ant septyniasdešimties vyresniųjų ir jie pranašavo. Bet tik labai svarbūs ir sudėtingi dalykai atitekdavo Mozei“. Taigi, mes nesame Mozė, nei šie vyresnieji, bet vis tiek tarnaujame Jehovai Dievui, su tuo pačiu Ugnies Stulpu, vedančiu mus į pažadėtąją Žemę.

Taigi, tuomet, taip, bus kiti, bus susirinkimai ir bus išaiškinti... Bus išvalgumas. Tuomet tai suteiks man galimybę būti maldoje ir nagrinėti, tomis dienomis, kuriomis aš žinau, jog bus tie pokalbiai ir kad būčiau jiems pasiruošęs.

²¹ Taigi, atminkite, kad Bilis Polis Branhamas, mūsų veiklos sekretorius. . . Tai yra ant. . . Skelbimas nuo patikėtinių yra ant lentos ten gale. Aš čia turiu raštelį, kad praneščiau tai ir pasakyčiau žmonėms, jog išeidami jie gali apie tai perskaityti skelbimų lentoje.

²² Taigi, dabar, ši rytą mes turime puikią pamoką, ir ši vakarą mes pabandydysime ją pratęsti. Ir, jeigu Viešpats leis, kitą sekmadienį ir dar kitą, apie tai. Aš nežinojau kokia tai buvo giluma, kol nepradėjau to nagrinėti. Ir man tai vis dar tebėra paslaptis, taigi, todėl aš tiesiog priklausau nuo Viešpaties.

²³ Taigi, jūs su savo Biblijomis, atsiverskime 99 Psalmę, 99-ą. Ir aš perskaitysiu 1-ą eilutę, susirinkimas perskaitys 2-ą eilutę, tuomet visi kartu perskaitysime paskutinę eilutę. Mes tęsime toliau; aš 1-ą, susirinkimas 2-ą; aš 3-iają; susirinkimas 4-ą; taip iki paskutinės eilutės, ir tada mes visi tai perskaitysime kartu. Atsistokime, kai mes skaitome Dievo Žodį.

VIEŠPATS karaliauja; tedreba tautos: jis sėdi tarp cherubų; tesvyruoja žemė.

VIEŠPATS yra didis Sione; ir jis aukštai virš visų tautų.

Tešlovina jos tavo didį ir baimę keliantį vardą; nes jis yra šventas.

Karaliaus jėga taip pat mėgsta teismą; tu įtvirtinai teisingumą, tu vykdei teismą ir teisumą Jokūbe.

Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą, ir garbinkite prie jo pakojo; nes jis yra šventas.

Mozė ir Aaronas tarp jo kunigų, ir Samuelis tarp tų, kurie šaukiasi jo vardo; jie šaukėsi VIEŠPATIES, ir jis jiems atsakė.

Jis kalbėjo jiems iš debesies stulpo: jie laikėsi jo liudijimų ir įsakų, kuriuos jis jiems davė.

Tu jiems atsakei, O VIEŠPATIE, mūsų Dieve: tu buvai jiems atlaidus Dievas, nors reikalavai atpildo už nusikaltimus.

Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą, ir garbinkite šventame kalne; nes VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra šventas.

²⁴ Palenkime savo galvas.

Iš tiesų, Viešpatie, šie žodžiai yra parašyti ir užrašyti Tavo tarno Dovydo, Psalmėje Tau. Tu gyveni tarp cherubinų. Tu esi šventas, ir Tavo kalnas yra šventas. Prisiartinkime su mūsų širdimis apšlakstytomis Viešpaties Jėzaus Krauju, su tyra sąžine ir tikėjimu, ir užtikrintumu, kad mes įžengiamo į mūsų Dievo Akivaizdą. Tegul visi klausytojai ši rytą bus pagarbūs. Atverk mūsų supratimo ausis. Kalbėk mums išmintyje, kad mes galėtume žinoti kaip mes privalome elgtis šiose dienose ir Tavo Akivaizdoje.

²⁵ Mes prašome Taveš, mūsų Dieve, apreikšk mums šiuos slaptus dalykus, kurie buvo paslėpti visus tuos metus, mums prisiartinant prie vienu iš nuoširdžiausių, didingiausių Žodžių. Tu apie tai kalbėjai, kai Tu buvai čia žemėje, ir pasakei: „Tas, kuris skaito, tegul supranta“. Todėl mes maloningai ateiname pas Tave, Viešpatie, ir ieškome Tavo išminties, tiesiog nežinodami ką pasakyti. Išdėstėme čia keletą Rašto vietų, ir iškilmingai, visiškai priklausydami nuo Taveš, dėl atsakymo, ne dėl jokio kito tikslo, bet kad mes galėtume žinoti valandą, kurioje gyvename, kad mes galėtume būti pasiruošę didiems dalykams, kurie laukia priešakyje. Ar Tu nesuteiktum mums to, Viešpatie? Vardan To, Kuris mus visus išmokei, kad turėtume melstis štai taip:

Tėve mūsų, Kuris esi Danguje, Tebūna šventas Tavo Vardas.

Teateina Tavo Karalystė. Tebūna įvykdyta Tavo valia žemėje, kaip ji yra Danguje.

Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien.

Ir atleisk mums mūsų nusižengimus, kaip ir mes atleidžiame tiems, kurie nusižengia prieš mus.

Ir nevesk mūsų į pagundą, bet išvaduok mus nuo pikto; nes Tavo yra Karalystė, ir jėga, ir šlovė per amžius. Amen.

²⁶ Galite sėstis. Taigi, jei kas nors iš vyrų norite nusivilkti savo švarkus, juskitės laisvi. Ir tie, kurie stovite aplink, pašonėse palei sieną, jeigu jums įsiskaudės kojos, na, juskitės laisvi pajudėti.

²⁷ Ir dabar, aš, manau, jei vaikai nori išeiti į jiems skirtas patalpas, ar jie jau buvo paleisti? [Brolis Nevilas sako: „Ne, jie negali. Mes šį rytą negalime to padaryti dėl susirinkusiųjų“—Red.] Pastorius sako, kad susirinkusieji yra užėmę patalpas, taigi mes negalime pravesti sekmadieninės mokyklos mažiesiems. Ir mes būtume laimingi, jeigu jūs, mažieji bičiuliai, dabar padėtumėte mums, nes šį rytą mes turime, pradedame didį, nuostabų pamokslą, kuris, aš esu tikras, bus labai reikšmingas jūsų tėčiui ir mamai, ir jūsų artimiesiems, kurie yra čia, ir netgi jums, mažiesiems. Taigi, mes prisiartiname prie to labai pagarbiai.

²⁸ Jei Viešpats leis, šį rytą mes kalbėsime tema „Septyniasdešimt Danieliaus savaičių“. Ir šį rytą mes kalbame apie Danielių nelaisvėje ir atskrendantį Gabrielių, kad suteiktų jam nurodymus apie ateitį. Kol Danielius buvo maldoje, Gabrieliūs, Angelas, atėjo suteikti jam nurodymus.

Šį vakarą aš noriu kalbėti apie šešeriopą Jo apsilankymo tikslą, bus pateiktos šešios skirtingos temos šį vakarą, iš kur atėjo Gabrieliūs.

²⁹ Kitą sekmadienį, Viešpačiui leidus, aš noriu pagrįsti ir parodyti Septynių Bažnyčios Periodų laiką, ir kokiame laike jie yra, ir kur mes šiandien stovime. Tai bus kito sekmadienio rytą, Viešpačiui leidus.

³⁰ Taigi, tai yra to priežastis. Aš atsinešiau šiek tiek užrašų iš mano kelių paskutinių pamokslių. Ir šį rytą aš noriu, kad tai tarsi užeitų vienas ant kito, kadangi tai yra magnetinėje garsajuostėje, kuri pasklis po visą pasaulį, daugelyje tautų. Ir visada, priežastis dėl kurios aš noriu, kad užeitų vienas ant kito, kad galbūt kažkas klausysis garsajuostės pirmą kartą ir nesugebės suprasti, ką aš turėjau omenyje, kai rėmiausi kažkuo iš anksčiau.

³¹ Mes jau mėnesiais nagrinėjame Apreiškimo Knygą, Jėzaus Kristaus Apreiškimą. Mes praėjome per bažnyčios laikotarpius. Pirmieji trys Apreiškimo skyriai buvo bažnyčios laikotarpiai. Tuomet Jonas buvo pagautas 4-ame ir 5-ame skyriuose, ir jam buvo parodyti dalykai, kurie—kurie turės būti ateityje. Taigi, 6-ame skyriuje, jis vėl nusileidžia į žemę, kad pamatytų dalykus, vykstančius nuo 6-o skyriaus 1-os eilutės iki 19-o skyriaus ir 21-os eilutės. Čia pasirodo Antspaudai, Rykštės, Vargai, skėriai, moteris saulėje, ir raudonojo drakono išvaymas, šimto keturiasdešimt keturių tūkstančių užantspaudavimas, ir visi šie dalykai.

³² Tai buvo didžiulių studijų savaitė. Vakar, visą dieną, aš beveik net neišėjau iš kambario, stengdamasis nagrinėti. Ir paskutiniajame laike yra kažkas tokio, dauguma iš čia esančių senbuvų, kuriuos aš mokiau, aš tiesiog pasakiau: „Šioje vietoje turi būti septyniasdešimt Danieliaus savaitių“, - bet aš nebandžiau to imtis, kad paaiškintčiau tai. Tačiau šį kartą, iš Dievo malonės, aš apsiėmiau pabandyti paprašyti malonės iš Dievo, kad galėčiau tai perteikti žmonėms. Ir čia aš surandu dalykus, apie kuriuos aš nežinau nei vieno dalyko.

³³ Ir tuomet, aš—aš skaičiau daktaro Larkino knyga, daktaro Smito knyga, daktaro Skofildo užrašus, skirtingus komentarus žmonių, iš įvairiausių vietų ir, visgi, aš negaliu kartu susieti to, kas yra jų, kad tai gautųsi teisingai. Suprantate? Todėl šią savaitę aš planuoju, buvau apsilankęs bibliotekoje Kentuckyje, dėl senovės kalendorių ir laikų astronomijos, ir pasiėmiau iš bibliotekų ir taip toliau, visas senovines knygas, kurias tik aš galėjau, kiek sugebėjau padaryti, ir mano pasitikėjimas iškilmingai yra tik Jėzujė Kristujė, kad man tai apreikštų.

Kadangi aš nenoriu to sakyti, kad: „Aš žinau *tą* ir aš žinau *anaą*“. Jis žino mano širdį. Jis girdi mane. Bet aš noriu, kad galėčiau apšviesti Jo žmones, todėl aš tikiu, kad Jis man tai suteiks. Aš dar nežinau, bet pasitikiu Juo dėl kito sekmadienio, nes tai bus didžioji dalis, kitą sekmadienį sužinosime ir paskirstysime tas septyniasdešimt savaitių.

³⁴ Kiekviena turi skirtingą vietą. Ir kai jūs darote, jūs peržiūrite jas visas, jos nesusidėlioja teisingai, neatitinka kaip reikia. Jos negali. Ir todėl, man—man galbūt man nepavyks to padaryti teisingai, bet aš pasitikėsiu Viešpačiu.

³⁵ Ir aš prisimenu kaip vieną kartą Saliamonas meldėsi ir prašė Viešpaties Dievo ar Jis galėtų suteikti jam išmintį, ne dėl savęs: „ne dėl dienų pratęsimo, ne dėl ilgesnio gyvenimo, ne dėl turtų“, bet kad jis galėtų turėti išminties, kad žinotų kaip teisti Dievo tautą. Ir Dievas pagerbė tą maldą ir suteikė Saliamonui tą išmintį, kadangi tai buvo skirta Jo tautai. Štai kodėl aš prašau Dievą, kad leistų man sužinoti, ką reiškia šios septyniasdešimt savaitių, kadangi aš žinau, tai yra tikslus, amžiaus kuriame gyvename kalendorius. Ir todėl aš noriu tai sužinoti; ne dėl savęs, aš... ne dėl savęs. Žinoma, aš noriu tai žinoti. Aš nesakau to ta prasme: „Ne dėl savęs“, nes aš noriu to dėl savęs. Aš noriu žinoti, nes aš noriu žinoti, kur mes gyvename ir kokių laikų mes gyvename. Ir tuomet aš žinau, kad tai buvo suteikta.

³⁶ Ir skirtingi žmonės, jie tai išmąstė, ir jie jau tai padarė seniai. Vienas vyrukas, aš skaičiau, kad visos tos septyniasdešimt savaitių baigėsi 1919 m. Na, taip nebuvo.

Taigi, po septyniasdešimties savaitių, po septyniasdešimties savaitių, viskas yra pasibaigę. Taigi mes—mes ne... Mes norime žinoti Tiesą. Ir aš prašau Dievo, kad suteiktų man Tiesą.

³⁷ Taigi, tam kad tai pagrįsti, sugrįžkime atgal, aš noriu šiek pakartoti iš anksčiau. Taigi, todėl, keletas pastabų, kurias aš užsirašiau, kurias mes turėjome 5-ame, 4-ame ir 5-ame skyriuose, tam kad žmonės suprastų. Pirmiausia, prieš mums tai darant, aš noriu, kad tai užeitų vienas ant kito, kad jūs suprastumėte nuo 4-o... .

Taigi, atmintkite, kad 3-ias skyrius buvo Laodikėjos Bažnyčios Laikotarpis, ir Bažnyčia buvo paimta Laodikėjos pabaigoje.

³⁸ Taigi, aš bandžiau šį tą apie tai paaiškinti savo žmonai. Aš turėjau Beke, savo dukrą, su įvairiais žodynais ir kitais dalykais, kuriuos galėjome gauti. Jie nedavė atsakymo. Aš turiu Biblijos žodyną. Aš turiu seną Graikų žodyną. Aš—aš turiu Vebsterio ir daugelį kitų, šiuolaikinių žodynų. Nė vienas iš jų negalėjo net... . pateikti žodžių ar atsakymo, jokių būdu.

³⁹ Mano žmona pasakė: „Kaip tu tikiesi, kad mūsų žmonės, kurie yra vargšai žmonės, ir daugelis iš jų yra neišsilavinę, kaip ir mes, kad supras kažką tokio?“

Aš atsakiau: „Dievas suteiks atsakymą“.

⁴⁰ Nesvarbu kaip sudėtinga tai bebūtų, Dievas gali tai supaprastinti ir padaryti jį paprastą. Nes mes esame... . dalis tų žmonių, kurie trokšta, meldžiasi dėl tos dienos ir tos valandos. Ir mūsų akys yra nukreiptos į Dangų, ir mes laukiame Jo Atėjimo. Ir

aš tiesiog įsitikinęs, kad Jis mums parodys. Taigi, tai nepasakys mums dienos ar valandos, nes joks žmogus to nežinos, bet tai tikrai pasakys mums savaitės dieną, kurioje gyvename, jei mes tik galėsime tai suprasti.

⁴¹ Taigi, 4-ame skyriuje, Jonas buvo pakeltas aukštyn, iš karto po Bažnyčios. Jonas, pakildamas, jis pamatė visą Bažnyčios epochą. Čia aš norėčiau stabtelėti tik akimirkai, kad pasakyčiau, jog: dauguma žmonių, kurie tikisi kažko didingo, milžiniško, įvykstant kažko galingo pagonių periode - tikrai klysta. Bažnyčios epocha ir visa tai, kas įvyks pagonių valdymo metu, yra aprašyta nuo Apreiškimo 1 iki Apreiškimo 3, imtinai. Tuomet Bažnyčia buvo paimta ir pakelta aukštyn, o visa likusi to dalis iki 19-o skyriaus yra tai, kas įvyksta su žydų rase, po to, kai Bažnyčia yra paimta. Ir tai yra didžiojo Suspaudimo laikas, pagonių tarpe niekas nevyksta; tik žudynės ir taip toliau, kaip mes priesime prie to ir pamatysime.

⁴² Bet Pati Bažnyčia, išėjo 13-oje . . . Apreiškimo 3-io skyriaus paskutinėje eilutėje, kai baigėsi Laodikejos Bažnyčios Laikotarpis, kuris buvo paskutinis.

⁴³ Ir mes paėmėme kiekvieną bažnyčios laikotarpį, kaskart, kiekvieną įvykusį dalyką, kiekvieną žvaigždę, kiekvieną pasiuntinį, jų prigimtį, ką jie padarė ir atsekėme tai ištiesai per istoriją iki pačio paskutinio, nupiešėme štai ten piešinį, šone ant sienos. Ir kai mes baigėme, atėjo Šventoji Dvasia ir nupiešė apskritimą apie tą patį dalyką ant sienos, ir Pati tai apreiskė, štai čia visiems mums.

⁴⁴ Taigi, tai darydamas, aš tikiu, kad to pabaigoje Jis ateis su kažkokiu didingu dalyku ir vėl mums parodys, kad mes esame laikų pabaigoje.

⁴⁵ Kiek iš jūsų girdėjo Kenedžio . . . prezidento Kenedžio kalbą, komentarus ir panašiai? Kiek iš jūsų girdėjo tą pranašystę, kad iki sausio 1-os, yra išpranašauta, kad ir Jungtinės Valstijos, ir Rusija pavirs vulkaniniais pelenais? Tai viskas, ko mums reikia. Yra vėliau nei mes galvojame. Suprantate? Taigi, jeigu mes esame taip arti, kad net šio pasaulio žmonės pranašauja, kad įvyks šis didis dalykas, mums geriau būti budriems, viskas iki pat šios dienos, visi išpažinimai padaryti, viskas paruošta, kadangi mes tiesiog nežinome, koku laiku mūsų Viešpats ketina mus pašaukti. Ir kai Jis pašauks: „Pakilkite aukščiau“, - geriau būkite pasiruošę. Ir tai ateis tą valandą, kurią negalvosite.

⁴⁶ Didis Sekminių prabudimas dabar eina į pabaigą. Mes visur tai matome, paskutinis didis judėjimas. Žinia buvo paskelbta. Viskas dabar yra paruošta, laukia. Bažnyčia yra užantspauduota. Piktieji daro dar daugiau pikto. Bažnyčios pavirsta labiau bažnytiškomis. Šventieji artinasi arčiau Dievo. Dvasios dovanų pradeda daugėti mažose grupelėse. Mes esame

paskutiniame laike. O, man patinka ta daina, kurią mes dainuodavome bažnyčioje.

Aš laukiu, kai ateis ta džiugi Tūkstantmečio
diena,
Kada mūsų palaimintasis Viešpats ateis ir
pasiims savo laukiančią Nuotaką;
O, mano širdis verkia, trokšdama tos mielos
išlaisvinimo dienos,
Kai mūsų Gelbėtojas vėl sugrįš į žemę.

⁴⁷ Laukiant tos valandos! Taigi, 5-o skyriaus 5-oje eilutėje, mes atrandame praėjusioje pamokoje, kurioje kalbėjome apie tą Giminaitį Atpirkėją, kuris, mes sužinojome, buvo Kristus. Sutapatiname tai su Rūta: Rūta priima sprendimą; Rūta tarnauja; Rūta ilsisi. Apsisprendimas - buvo išteisinimas; tarnavimas, savęs paruošimas - pašventinimas; ilsėjimasis - buvo su Šventąja Dvasia, kol ateis Vestuvių Vakarienė. Kaip gražu!

⁴⁸ Bažnyčia praėjo per Džoną Veslį, išteisinimas, ar... Martyną Liuterį, išteisinimas; per Džoną Veslį, pašventinimas; per Sekmines, Šventosios Dvasios krikštas; ir dabar, ilsisi, laukia Savo Viešpaties Atėjimo. Tobulai!

⁴⁹ Mūsų Giminaitis Atpirkėjas, vyresnieji buvo teisūs, vadindami Jį Avinėliu, kuris netrukus taps Liūtu, kaip teisėjas. Jis buvo Avinėlis, žinote, su septyniais antspaudais užantspauduota Knyga. Kai Knyga buvo paimta, užtarimo darbas buvo baigtas.

⁵⁰ Taigi, 3-iaame skyriuje, Bažnyčia buvo paimta, bet dabar turi būti apreikštas atpirkimas, kaip Bažnyčia buvo atpirkta— atpirkta, apreiškimas to, kas įvyko Bažnyčios epochoje. Suprantate, Bažnyčia išėjo, taigi Jis dabar parodo, 5-ame skyriuje, kaip Jis tai padarė, kas įvyko, kaip Jis užantspaudavo Bažnyčią. Jo Vardo apreiškimas; vandens krikštas, naudojant Jo Vardą; Amžinasis Gyvenimas; nėra Amžino pragaro; gyvatės sėkla; Amžinasis saugumas; visi didieji mokymai, išankstinis Bažnyčios numatymas, kuris buvo apreikštas Bažnyčiai. Jis parodo, kaip Jis tai padarė.

⁵¹ Taigi, mūsų Giminaičiui yra įteikiama septyniais antspaudais užantspauduota Atpirkimo Knyga, iš tikrojo Savininko. Amen! Kas buvo, kas, mes atrandame, buvo tikrasis Savininkas? Pats Dievas. „Ir Avinėlis atėjo ir paėmė Knygą iš dešinės rankos To, kuris sėdėjo Soste“. Kas buvo Avinėlis? Atpirkėjas, mūsų Giminaitis Atpirkėjas, Bažnyčios Giminaitis, Kuris atėjo ir atpirko Izraelį.

⁵² Taigi, mes išigilinsime į tai šį rytą. Izraelis buvo atpirtas, bet jiems tai nebuvo pritaikyta, kadangi jie atmetė Jį. Bet, Bažnyčia priėmė savo atpirkimą, ir Jis yra mūsų Giminaitis Atpirkėjas. Kaip Bozas turėjo atpirkti Naomę tam, kad gautų

Rūtą, moabietę, svetimšalę, pagonę, taip Kristus atpirko Izraelį, suteikė atpirkimą ir buvo atmetas.

⁵³ Jūs prisimenate atleidimą, kai žmogus buvo nušautas, apie kurį kartais aš pasakoju? Pilietinio karo metu, kai... Jis buvo geras žmogus. Jis buvo nekaltas, o jie pripažino jį kaltu. Nors jis buvo kaltas tuo, kad jis pabėgo mūsų metu. Ir jie pripažino jį kaltu, ir ketino jį sušaudyti. Ir žmogus nuėjo pas prezidentą Linkolną ir pasakė: „Pone Linkolnai, šis vyras yra krikščionis. Jis buvo išsigandęs. Vaikinas, aš pažįstu jo žmones. Jis tiesiog bijojo. Jis nenorėjo pakenkti. Jis pabėgo“. Pasakė: „Pone Linkolnai, tai yra jūsų rankose. Jūs esate vienintelis galintis jam atleisti“.

Ponas Linkolnas paėmė popieriaus lapą ir savo plunksnakotį, ir parašė: „Atleidžiu *tokiam ir tokiam*. Abraomas Linkolnas“.

Jis nubėgo atgal į kalėjimą ir pasakė: „Štai. Aš turiu tavo atleidimą“.

⁵⁴ O žmogus atsakė: „Aš atsisakau į jį pažiūrėti. Ant jo turėtų būtų didelis antspaudas. Jame būtų viskas. Tu tik bandai paversti mane pajuokos objektu. Tai ne Abraomo Linkolno. Bet kas gali pasirašyti savo vardą. Bet tai turėtų būti patvirtinta jo antspaudu, ir taip toliau, jei tai būtų nuo jo“. Ir tas žmogus bandė jį įtikinti; nors žmogus, buvęs kalėjime, galvojo, kad tas juokavo, ir tiesiog nuėjo.

Kitą rytą jis buvo nušautas. Ir po to, kai jis buvo nušautas, tuomet ten įvyko federalinis teismas, nes Abraomas Linkolnas, likus dvidešimt keturioms valandoms iki to žmogaus nušovimo, pasirašė, kad šiam žmogui buvo suteikta malonė. Ir tuomet vyriausybė jį vis tiek nušovė. Kas tuomet? Tuomet Jungtinių Valstijų federalinis teismas pasakė, priėmė Federalinio teismo sprendimą, sakantį: „Atleidimas nėra atleidimas, jeigu jis nėra priimtas kaip atleidimas“.

⁵⁵ Ir Jėzus atpirko Izraelį Kalvarijoje. Tačiau jiems tai nebuvo atleidimas, nes jie nepriėmė to kaip atleidimo. Bet dabar, mūsų pamokoje apie šias septyniasdešimt savaitių, mes randame, kad jie sugrįžta ir priima savo atleidimą. Bet, Jis atpirko Bažnyčia, tuomet mums yra atleista, kadangi mes priėmėme Jėzaus Kristaus Kraują kaip mūsų atleidimą.

⁵⁶ Taigi, mes atrandame, kad Jis buvo mūsų Giminaitis Atpirkėjas ir Jis paėmė Knygą iš tikrojo Savininko rankos. Tai yra nuosavybės teisės dokumentas atpirkimui. Mes tai atradome. Ar jūs prisimenate nagrinėjimą? Tai yra atpirkimo nuosavybės teisės dokumentas. Kartu tai yra teisės dokumentas, kad Dievas Edeno sode pareikalavo gyvybės už mirtį. Tuomet Jėzus, Teisusis, numirė ir paėmė teisės dokumentą, ir galėjo atplėšti Antspaudus, apreikšti, kas Juose buvo; ir atiduoti paveldą, kuris Jam priklausė, Savo žmonėms. Amžinąjį Gyvenimą, kurį Jis

paveldėjo taip padarydamas, Jis perdavė Savo paties Gyvenimą, Kalvarijoje ir padalijo jį mūsų tarpe per Šventąją Dvasią. Amen! Joks žmogus (niekada) negalėjo ateiti, net pagalvoti apie tai, kokia tai buvo meilė, ką Jis padarė!

⁵⁷ Šėtonas, kadaise buvęs valdytojas, dėl nuopuolio sode, yra surištas ir įmestas į Ugnies Ežerą. Jo dienos yra pasibaigusios.

⁵⁸ Jėzus, Evangelijoje, turėjo keturis titulus. Mes tai pastebėjome. Dovydo Sūnus, sosto paveldėtojas; Abrahamo Sūnus, karališkoji dotacija; žmogaus Sūnus, žemės paveldėtojas; Dievo Sūnus, visų dalykų paveldėtojas. Karališkoji dotacija!

⁵⁹ Senajame Testamente nuosavybė negalėjo būti—negalėjo būti laikoma ilgiau nei penkiasdešimt metų. Ji negalėjo būti atimta iš tikrojo savininko, bet tik penkiasdešimt metų. Ir keturiasdešimtą dieną Jis sumokėjo kainą. Penkiasdešimtą dieną atpirkimas ir jėga, kuri priklausė Bažnyčiai, kuri buvo prarasta Edeno sode, buvo atpirkta, ir pasiūsta mums per Šventosios Dvasios krikštą penkiasdešimtą dieną.

⁶⁰ Po to mes paėmėme ritinį. Mes paėmėme ritinius, kaip šis ritinys buvo paduotas į Jo ranką. Kaip Jeremijas, Jeremijo 32:6, jo pusbrolis, Hanamelis, jam buvo palikta dalis paveldo. Ir jie ėjo į nelaisvę. Į kurią mes einame su juo ši rytą - nelaisvę. Ir tai buvo laikoma žemiškame inde; parodo, kur yra sužinoma Dievo jėga ir ritiniai, ir Dievo paslaptys - širdyje. Mūsų atpirkimo planas, taip pat yra laikomas žemiškuose induose, Jėzaus Vardas ir apreiškimas.

⁶¹ Mes sužinome, kad tai buvo užantspauduota Septyniais Antspaudais, ir kiekvienas Antspaudas buvo suvyniotas. Ir kai tik Apreiškimas ateidavo, Jis atplėsdavo Antspaudą, ir išvyniodavo tai, ir perskaitydavo, kas buvo sakoma tame Antspaude. Tuomet Jis išvyniodavo kitą, ritinį, ir perskaitydavo, kas buvo sakoma tame Antspaude. Išvyniodavo kitą ir ištraukdavo jį ir pažiūrėdavo, kas pasakyta tame Antspaude, ir koks buvo apreiškimas. Tai yra tiksliai tai, ką mūsų Septyni Antspaudai, į kuriuos netrukus įeisime, mes tikimės, kad padarys. Kiekvienas Antspaudas, kai jis yra paaimamas iš Knygos, bus išvyniotas, ir tai tiksliai parodys, kas įvyko.

⁶² Mes sužinosime, kad ten yra „septyni“, penki atpirkimo plane. Penki yra skaičius. Ir yra penki septynetai: Septyni Antspaudai, Septynios Dvasios, septyni angelai, Septyni Trimitai ir septyni bažnyčios laikotarpiai. Taigi, matote, penki septynetai yra malonė. Penki - yra malonė, ir septyni - yra tobulumas. Todėl tai tiesiog tobulai atitinka, tiesiog tiksliai. Gerai.

⁶³ Kaip kiekvienas atplėštas Antspaudas Dievo Žodyje, apreiškia to laikotarpio žmogui, kokiame laikotarpyje mes gyvename, laikotarpio dvasią, laikotarpio bažnyčią. Apreiškimo 10, pabaigoje mes atrandame, kai paskutinis Antspaudas buvo

atplėštas, mes randame Angelą, stovintį viena koja ant žemės ir viena ant jūros, pakėlusį Savo rankas į Dangų, ir vaivorykštė virš Jo galvos, prisiekiantį Tuo, kuris gyvena per amžių amžius, kad laikas baigėsi ties paskutiniuolu Antspaudu. Ir jūs palaukite, kol mes įeisime į tuos Antspaudus ir pamatysime, kur yra tas Antspaudas.

Po to, kai jūs randate septyniasdešimt savačių, tuomet pažiūrėkite, kur yra Antspaudai, „Laikas baigėsi“, atpirkimas yra pasibaigęs, Dabar Jis yra Liūtas ir Teisėjas. Ši rytą Jis yra jūsų Gelbėtojas, bet vieną dieną Jis bus jūsų Teisėjas.

⁶⁴ Nuo 8-os iki 1-os . . . 5-o skyriaus 14-os eilutės, apreiškiamas laikas, kai Avinėlis bus garbinamas, tiek danguje ir žemėje; septynių antspaudų Knyga, vertas Avinėlis, Giminaitis Atpirkėjas. Nuo 8-os iki 14-os eilutės Angelai garbina Jį, vyresnieji garbina Jį, gyvosios Būtybės garbina Jį. Ir Jonas taip stipriai Jį garbino, kol jis pasakė: „Kiekviena būtybė Danguje, žemėje, po žeme, girdėjo mane sakantį: „Palaiminimai, šlovė, jėga, išmintis, galia tebūna Avinėliui“. Karaliaus Avinėlio garbinimo laikas. Taigi, Bažnyčia jau išėjusi, prisiminkite.

⁶⁵ Dabar atsiverskime Danielių, 9-ą skyrių ir nuo 1-os iki 3-ios eilutės. Ir tuomet mes paimsime nuo 20-os iki 27-os, kadangi tai yra tik Danieliaus malda. Aš noriu, kad dabar jūs perskaitytumėte tai vėl ir vėl, per visą savaitę, kol jūs tai suprasite.

Pirmaisiais metais Darijaus, sūnaus . . . iš Medų seklos, kuris buvo paskirtas Chaldėjų karalystės karaliumi;

Pirmaisiais karaliavimo metais aš, Danielius, . . . - pratau, supratau pagal knygas, kad metų . . . skaičius, apie kurį Dievo žodis atėjo pranašui Jeremiui, kad jis išpildys septyniasdešimt metų Jeruzalės apleidime.

Dabar (sekantis) aš nukreipiau savo veidą į Viešpatį Dievą, kad siekčiau malda ir prašymais, ir pasninku, ašutine ir pelenais:

. . . Aš meldžiausi VIEŠPAČIUI . . . Dievui, ir išsakiau savo išpažintį, . . .

⁶⁶ Ir taip jis tęsia toliau, kol mes dabar prieiname prie 20-os eilutės. Kad sutauptume laiko, žmonės stovi, aš noriu, kad jūs atsiverstumėte 20-ą, kol prieisime iki—iki 20-os eilutės.

Ir man tebekalbant, ir besimeldžiant, ir išpažįstant savo nuodėmę bei mano tautos Izraelio nuodėmę, ir bepateikiant savo prašymą prieš VIEŠPATĮ mano Dievą, dėl mano Dievo šventojo kalno;

Taip man bekalbant maldoje, vyras Gabrielius, kurį aš pradžioje buvau matęs regėjime, pradėjo . . . paskatintas greitai atskristi, palietė mane vakarinės aukos metu.

Jis man pranešė, kalbėjo su manimi ir tarė: „O Danieliau, dabar aš esu išėjęs tau duoti įgūdžių ir supratimo.

67 Kas, jei mes būtume galėję ten būti! Kaip Jis surado jį? Maldoje.

Angelas, „vyras“. Atkreipkite dėmesį, jis pavadino Jį „vyru“. Ir būdamas . . .

Ir mano prašymų pradžioje išėjo įsakymas, (ir išėjo jam, kad eitų), ir aš atėjau tau parodyti; nes tu esi labai mylimas: jei . . . todėl suprask tą dalyką ir apsvarstyk regėjimą.

Septyniasdešimt savaitių skirta tavo tautai ir tavo šventajam miestui, ar tavo miestui, kad užbaigtų nusižengimą, . . . padarytų galą nuodėmei ir atliktų sutaikymą už neteisybę, ir įvestų amžiną teisumą, ir užantspauduotų regėjimą bei pranašystę ir pateptų Švenčiausią.

Čia yra šešeriopa Jo atėjimo priežastis. Taigi, atkreipkite dėmesį.

Taigi, todėl, žinok ir suprask, (dabar klausykite), kad nuo įsakymo išėjimo atkurti ir statyti Jeruzalę, iki . . . Mesijo Kunigaikščio bus septynios savaitės, . . . šešiasdešimt dvi savaitės: ir gatvė bei sienos bus vėl atstatytos, netgi neramiais laikais.

. . . po šešiasdešimt dviejų savaitių Mesijas bus nužudytas, bet ne dėl savęs, ir ateisiančio kunigaikščio tauta—ateisiančio kunigaikščio . . . sunaikins miestą ir šventovę; ir to galas bus su potvyniu, . . . iki karo pabaigos yra nulemti nusiaubimai.

Ir jis patvirtins sandorą (klausykite) su daugeliu vienai savaitei, viena iš šių septyniasdešimt savaitių: ir savaitės viduryje jis sustabdys auką ir . . . aukojimą, ir dėl bjaurysčių pasklidimo jis ją nusiaubs iki sunaikinimo, ir tas nulemtas dalykas bus išlietas ant nusiaubimo.

68 Taigi, čia yra mūsų pamoka sekantiems trims, keturiems ar penkiems susirinkimams, ką Viešpats apreikš. „Septyniasdešimt savaitių“.

69 Taigi, aš paprašysiu Doc, jeigu jis galės ši vakarą pastatyti ten mano lentą, kad aš galėčiau ant jos pažymėti. Aš nenoriu, kad jūs tai praleistumėte. Taigi, jūs turite nagrinėti su manimi, ir nagrinėti giliai, arba jūs tai praleisite. Ir aš noriu tai nupiešti čia ant lentos, o jūs atsineškite savo pieštukus ir popieriaus, ir užsirašykite šias datas, šiuos laikus, ir viską, kas su tuo susiję.

70 Taigi, septyniasdešimt savaitių prasideda (taigi, supraskite) po to, kai Bažnyčia yra paimta. Taigi, visi tai suprantantys,

pasakykite: „Amen“. [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Taigi, po to, kai Bažnyčia yra paimta.

⁷¹ Apreiškimo 6:1 iki Apreiškimo 19:21, yra susiję su septyniasdešimčia savaitių, todėl mes privalome sustoti ir paaiškinti prieš mums einant toliau. Mes privalome sustoti ir paaiškinti, kodėl šios septyniasdešimt savaitių. Kadangi, jeigu jūs taip nepadarysite, jūs praleisite tuos Antspaudus, jūs praleisite tuos Trimitus, jūs praleisite tuos Dubenis, tas Rykštes, tas tris netyras dvasias, panašias į varles, tuos tris Vargus, raudonojo drakono išvaramą, moterį saulėje. Jūs visa tai praleisite, jei nesuprasite, kadangi tai įvyksta tiesiai čia, šioje septyniasdešimtoje savaitėje. Štai kur tai įvyksta.

⁷² Taigi, pranašas Danielius buvo Babilone šešiasdešimt aštuonerius metus. Jūs, kurie norite patikrinti susijusias išnašas ir sutaupyti sau šiek tiek laiko, kur man reikėjo, kad sutikrinčiau. Šešiasdešimt aštuoneri metai! Jis pateko į nelaisvę 606 m. *prieš Kristų*, ir kai jam atėjo regėjimas, tai buvo—buvo 538 m. *prieš Kristų*. 538 atėmus iš 606 lieka šešiasdešimt aštuoni. Šešiasdešimt aštuonis metus jis buvo Babilone, tarp pagonių, ir vis dar turėjo pergale. Amen. Mes negalime išstovėti valandos.

⁷³ Bet jis buvo pačiame viduryje, neturėdamas nieko, išskyrus tris bendražygius, ir jie buvo skirtingose karalystės dalyse. Bet, Danielius, stovėdamas vienas su Dievu, išlaikė pergale šešiasdešimt aštuonerius metus. Pagalvokite apie tai! Aš nenoriu pradėti pamokslauti, kadangi tai turėtų būti mokomasis pamokslas. Tačiau, šešiasdešimt aštuonerius metus jis išlaikė pergale ir buvo nesusitęsęs prieš Dievą; be Šventosios Dvasios krikšto, be Jėzaus Kristaus Kraujo, kad atliktų už jį užtarimą; tik su jaučių, ožių ir telyčių krauju, kuriuos jis turėjo slapta aukoti, dėl pagonišku toš šalies tradicijų. Jis buvo ten nuvesti. Jeremijas apie juos pranašavo, kad jie ten atsidurs.

⁷⁴ Taigi, Danielius, o, tai bent, jis pradėjo matyti, kad laikas artėjo, kaip ir mes šiandien. Danielius pradėjo „suprasti“, jis pasakė: „per knygų skaitymą“.

Ir pirmaisiais karaliavimo . . . Danieliaus . . . karaliavimo metais aš, Danielius, supratau pagal knygas metų . . . skaičių, todėl . . . VIESPATIES žodis atėjo pranašui Jeremijui, kad turi praeiti septyniasdešimt metų . . . Jeruzalės apleidime.

⁷⁵ Jeremijas 606 m. *prieš Kristų*. pranašavo dėl jų nuodėmių ir bedievystės, kad jie bus septyniasdešimt metų.

⁷⁶ Jūs prisimenate, tą dieną ten buvo kitas pranašas. Aš šiuo metu negaliu pasakyti jo vardo. Aš galbūt galėsiu jums jį priminti už—už kelių minučių, jei galėsiu šiek tiek pažvelgti atgal. Bet jis atėjo ir pasakė: „Jeremijau, tu klysti. Dievas ketina laikyti Izraelį ten daug dienų, daug dienų, maždaug dvejus metus“.

⁷⁷ Jeremijas tarė: „Tebūnie taip. Amen“. Jis pasakė: „Bet palauk minutėlę. Jūs ir aš pasitikrinkime vienas su kitu kaip pranašai“. Jis tarė: „Atminkite, ten buvo tie, kurie pranašavo dar prieš mus ir jie pasakė dalykus, kurie buvo klaidingi. Ir Dievas su jais susitvarkė už tai, kad jie sakė klaidingus dalykus. Todėl būkime užtikrinti. Bet Viešpats Dievas man pasakė, kad dar bus septyniasdešimt metų“.

Dievas užmušė tą melagingą pranašą ir atėmė jo gyvybę tais pačiais metais, nes Dievas buvo pasakęs šitam tikram pranašui, kad bus dar septyniasdešimt metų.

⁷⁸ Ir aš noriu, kad jūs atkreiptumėte dėmesį į tai, kaip Danielius, būdamas svetimšalis, būdamas išvartytas iš savo tautos, išvartytas iš savo bažnyčios, neturėdamas nė vieno bažnyčios tarnavimo, neturėdamas jokios bažnyčios, į kurią galėtų nueiti, neturėdamas jokių himnų išskyrus tuos, kuriuos dainavo jis pats, būdamas visame tame, vis dar laikėsi to, ką pasakė tas pranašas. Amen! Amen!

⁷⁹ Nebuvo bažnyčios į kurią eiti, nebuvo su kuo bendrauti; visi ėjo į pagonių šventyklas, visi garbino savo stabus. Jokių krikščioniškų dainų; niekas netikėjo tuo pačiu, kuo jis tikėjo. Ir per šešiasdešimt aštuonis metus, nuo buvimo jaunu žmogumi, maždaug dvylikos, keturiolikos metų amžiaus, kai jis buvo ten nuvestas, jis buvo ištikimas Dievui; ir suprato per pranašą Jeremiją, kad dienos buvo beveik išsipildžiusios.

Kaip tai įspėtų bet kurio tikro Dievo pranašo širdį šiandien, kai mes žvelgiame atgal ir matome, ką pasakė šis tikras pranašas, ir žinome, kad mes esame laikų pabaigoje.

⁸⁰ Jis pasakė: „Aš supratau pagal knygas, kurias Jeremijas, mano brolis, prieš daugelį, daugelį metų pranašavo, jog Izraelis čia pasiliks septyniasdešimt metų. Ir tas laikas yra beveik pasibaigęs“. Ir jis pasiruošė. Jis paskelbė pasninką, ir jis pašventino save ir, kai . . . pelenus ir ašutinę, ir užsidėjo tai ant savo galvos, ir pradėjo pasninkauti ir melstis, kad suprastų apie dieną, kurioje jie gyveno.

⁸¹ Ir jei Danielius, Viešpaties pranašas, galėjo ištirti Jeremijo knygas ir tai atvedė jį į tokią vietą; kad net Izraelis išėjo, visi jie gyvieji, išėjo iš Babilono, kad sugrįžtų į tėvynę, paskatino jį pasninkauti su ašutine ir pelenais. Kiek daugiau turėtų būti poveikis Gyvojo Dievo Bažnyčiai, žinant, jog laikas eina į pabaigą ir jo daugiau nebus; ir Viešpaties Jėzaus Kristaus Atėjimas, ir didysis Tūkstantmetis yra parengti, kad prasidėtų! Kaip mes galime švaistyti brangų laiką lošdami, plaukiodami sekmadieniais, Viešpačiui nelieka laiko? Tiesiog pabėgate. . . Jei pastorius kalba apie ką nors kita, kas jums nepatinka, jūs atsistojate ir išeinate. Ir jei—jei bažnyčioje per ilgai užtrunkama, na, jūs—jūs, jūs—jūs esate nepatenkinti. Pažvelkite į mūsų būklę. Pažiūrėkite, ką mes darome.

Palyginkite mūsų gyvenimus su tuo pranašu. Vienas žmogus, visoje karalystėje, neturintis bažnyčios į kurią būtų galima nueiti ir niekur nieko, kur galėtų nueiti. Tai buvo sugriauta ir sudeginta; jo miestas, jo tauta buvo nelaisvėje. Šešiasdešimt aštuonerius metus! Šešiasdešimt aštuoneri, šešiasdešimt devyneri, septyniasdešimt; jam buvo likę dveji metai. Taigi, kai jis pradėjo skaityti knygą ir pamatė, kad artėja laikas išsipildyti, kad išsipildytų, jis nuėjo pas Dievą maldoje, kad sužinotų apie tai.

⁸² Koks laikas! Ką mes darome? Kai: „Tautos skyla; jūra šniokščia, žmonių širdys nusilpsta iš baimės; sunerimę dėl laiko“. Visi šie dalykai, rankraštis ant sienos. Rasinis susiskaldymas; pasaulyje vyksta visokios blogybės; ir pykčiai, ir muštynės, ir pasigėrimai. Ir ginklai sukabinti angaruose, ta viena mažytė tauta, tokio dydžio kaip Kuba štai čia gali sunaikinti pasaulį per dešimt minučių. Ir jie pykstasi vienas su kitu, nedievobaimingi vyrai, kurie nepažįsta Dievo ir nepažįsta Jo jėgos.

Ir Šventoji Dvasia Bažnyčioje, judanti tarp Išrinktųjų, parodanti Save gyvą po dviejų tūkstančių metų, kad Jis tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Kaip mes galime sėdėti aptingę? Kaip mes galime tiesiog pralėkti virš to? Pats laikas mums pasitikrinti, laukti tos didingos artejančios valandos.

⁸³ Taigi, jis perskaitė iš Jeremijo 25-o skyriaus. Atsiverskime Jeremijo 25-ą skyrių, ir perskaitykime, ką Jeremijas norėjo pasakyti. Tiesą sakant, pradėkime nuo 8-os eilutės, kadangi tai . . . Aš noriu, kad jūs būtumėte užtikrinti, jog tai supratote. Aš užsirašiau nuo 11-os eilutės čia, perskaitymui, bet pradėkime nuo 8-os eilutės.

Todėl taip sako kareivijų VIEŠPATS; . . .

Man tiesiog tai patinka. Kai aš galiu išgirsti pranašą, atsistojant su „TAIP ŠAKO VIEŠPATS“, broli, tai viskas. Man tai viską išsprendžia. Tik tiek tereikia.

. . . taip sako kareivijų VIEŠPATS: „Kadangi jūs neklausėte mano žodžių,

Štai aš pasiųsiu ir paimsiu visas šiaurės gimines, - sako VIEŠPATS, - ir Babilono karalių Nebukadnezarą, mano tarną, ir juos atvesiu vėl . . . prieš šitą šalį, ir prieš jos gyventojus, ir prieš visas šitas aplinkines tautas, ir juos visiškai sunaikinsiu, . . .

Atminkite, jie buvo Dievo išrinktieji, apie kuriuos Jis kalba. Tai nebuvo bedieviai. Tai buvo bažnyčios nariai.

Be to, aš atimsiu iš jų džiugesio balsą, . . . linksmybės balsą, (tiesiog kaip mes turime šiandien, visas rokenrolas, Rikis ir Elvis,) ir, o, jaunikio balsą, . . . paukščio balsą . . . ar tiksliau, nuotakos, girnų garsą, . . . žvakės šviesą.

Ir visa ši šalis bus dykynė, . . .

Išgirskite kaip tas pranašas šaukia: „Visa ši šalis bus dykynė!“ Ir ne kad pamėgdžiočiau šį didį Dievo tarną, bet aš pranašauju, kad visa šita šalis taps dykyne. Dievas nubaus šią tautą už jos nuodėmes. Jeigu Dievas neleido Izraeliui, Jo išrinktajai, Abrahamo Sėklai, su kuria Jis sudarė sandorą ir pažadą, jeigu Jis neleido jiems išsisukti su neteisingais darbais; nors jie buvo visiškai religingi, turėjo didingas bažnyčias, kunigus, ir rabinus; tačiau dėl amoralumo ir dalykų jų tarpe, ir Dievas privertė juos pjauti tai, ką jie pasėjo, taip pat bus ir mums. 11-a eilutė:

. . . visa ši šalis taps dykyne ir . . . nuostaba; . . .

Tai yra, visi tiesiog pažvelgs ir sakys: „Štai jie. Jie buvo tokie didingi. Pažiūrėkite į juos dabar“.

. . . ir šitos tautos tarnaus Babilono karaliui septyniasdešimt metų.

Tai visa gyvenimo trukmė. Tai yra tada, kai jūsų palaiminta senoji motina buvo kūdikis. Jie buvo ten be Dievo, be bažnyčios, be dainos, be nieko, per ištisą kartą, kol visa ta nusidėjėlių karta išmirė.

Ir įvyks, kai užsibaigs septyniasdešimt metų, aš nubausiu Babilono karalių, ir tą tautą, - sako VIEŠPATS, - už jų nedorybę, ir chaldėjų šalį, ir ją pavarsiu amžina dykyne.

Ir aš užleisiu ant tos šalies visus savo žodžius, kuriuos prieš ją paskelbiau, būtent viską, kas yra parašyta šioje knygoje, ką Jeremijas pranašavo prieš visą tautą.

Nes ir jais apsitarnaus—apsitarnaus daugelis tautų ir didieji karaliai: ir aš jiems atmokėsiu. . . pagal jų žodžius ir pagal jų rankų darbus“.

Nes taip man sako VIEŠPATS, Izraelio Dievas: „Imk šito itūžio vyno taurę iš mano rankos ir girdyk juo visas tautas, pas kurias aš tave siųsiu.

Kitais žodžiais: „Jeremijau, Aš tau duodu šią žinią. Nesėdėk ramus. Nepasilik vienoje vietoje, bet pranašauk visoms tautoms“. Ar jūs sekate tai? „Pranašauk visoms tautoms. Parodyk Mano ženklus ir stebuklus, ir leisk jiems žinoti, kad Aš ateinu tai padaryti“.

Ir jos gers, svyrinės ir bus pamišusios dėl žodžio, kuri aš siųsiu į jų tarpą“.

⁸⁴ Ką jie daro šią dieną? Jie vadina jus netikru pranašu, vadina jus susitaikėliu, vadina jus fanatiku, pranašautoju ar sapnų sapnuotoju, ar koku tai protiniu telepatu. „Jos bus pamišusios!“ O žodis „pamišęs“, jeigu jūs jį ištirsite, reiškia „beprotis“. „Jos faktiškai išprotės ir sakys: ‚O, nekreipkite jokio dėmesio

į tą šventą velenėlį, tą nesąmonę, dėl Žodžio, kurį Aš siūsiu į jų tarpą“.

⁸⁵ Ar jūs matote, kaip istorija pasikartoja? Jeremijas nesutiktų su jų fariziejais, sadukiejais, erodininkais, kas jie bebūtų. Jis, jis tiesiog paskelbė Žodį, ir Tai juos visus supykė. Kas? Dabar atkreipkite dėmesį.

Ir tada aš paėmiau taurę iš VIEŠPATIES rankos, ir pagirdžiau tuo visas tautas, . . .

Jeremijas nepasiliko namuose. Jeremijas nepasiliko vienoje vietoje, bet jis padarė, kad visos tautos gertų tai.

. . . pas kurias VIEŠPATS mane siuntė:

⁸⁶ Jeremijas paėmė Viešpaties Žodį, Jo Žodžio vyną. O vynas yra Jo Žodžio jėga. Vynas turi jėgą. Vynas, tai intoksikacija. Už vyno slypi jėga. „Ir aš paėmiau Viešpaties Žodį, - pasakė Jeremijas, - ir padariau, kad Jis pasireikštų. Vynas, jėga, kuri yra Jame, aš panaudojau priešais juos, o jie nenorėjo Jo girdėti“.

Dievas pasakė: „Tuomet Aš išsiūsiu juos septyniasdešimčiai metų į Babiloną“. Būtent tai Jis ir padarė. Ėjo ir teisieji, ir neteisieji.

⁸⁷ Dabar, sugrįžkime prie pamokos. Danielius skaitė. Tik pagalvokite, Danielius skaitė tuos pačius Žodžius, kuriuos mes skaitome šį rytą. Danielius skaitė tą pačią Bibliją, tą pačią skyrybą, tuos pačius sakinius, tuos pačius dalykus, kuriuos aš, su Dievo pagalba, perskaitysiu keliuose kituose pamoksluose, tą patį dalyką, kad parodyčiau jums, jog mes esame laikų pabaigoje.

Ir Danielius paėmęs Žodį iš Jeremijo, nuvyksta į Babiloną. Jis buvo pateptas pranašas. Ir jis darė stebuklus, ženklus, galėjo išaiškinti nežinomas kalbas, ir darė ženklus ir stebuklus jų tarpe. Tačiau, stovėjo vienas, pats vienas! Amen! Jis stovėjo vienas.

⁸⁸ Tačiau Jeremijas užrašė šiuos žodžius prieš daug, daug metų. O Danielius, išaiškindamas Žodį, gavo. . . „Sakė, palaukite minutėlę. Mes artėjame prie laikų pabaigos, nes aš jau čia esu šešiasdešimt aštuonis metus. Ir Viešpaties pranašas, - amen, - mano broli, tikras Dievo pranašas, kuris įrodė esąs pranašas, pranašavo mums. Aš turiu užrašyta tai čia, knygoje, kurioje pasakya: „Praeis septyniasdešimt metų“. O Viešpatie Dieve, mes artėjame prie pabaigos. Visa ta karta išmirė. Ką Tu dabar darysi, Viešpatie? Tu pažadėjai atsiųsti mums. . .“ Ir jis pasiruošė maldai.

⁸⁹ O Dieve, jei kada nors buvo laikas paruošti save tinkamai maldai, tai yra dabar. Nes mes kaip tikri Jo tarnai, mes matome iš apaštalų Laiškų, per Šventosios Dvasios išpėjimus, kad mes esame paskutinėje dienoje. Šventoji Dvasia kalba, „Kad paskutinėmis dienomis žmonės bus karštagalviai, pasipūtę, mylintys malonumus labiau negu Dievą, nesutaikomi, melagingi

kaltintojai, nesusivaldantys ir nekenčiantys tų, kurie yra geri“.
Aš suprantu pagal Laišką.

⁹⁰ Ir aš suprantu, kad paskutiniuosiomis dienomis pasirodys pašaipūnai. Aš suprantu, kad paskutiniuosiomis dienomis tauta bus prieš tautą. Aš suprantu, kad paskutiniuosiomis dienomis bus potvynių ir atoslūgių. Aš suprantu, kad danguje bus bauginantys reginiai, tokie kaip skraidančios lėkštės, paslaptingi reginiai danguje, ir žmonių širdys iš baimės sutriks. Bus laiko sumaištis ir nerimas žmonių tarpe. Aš skaitau, kad jie visi eis į organizacijas ir denominacijas, ir turės konfederaciją, paskutiniuosiomis dienomis. Aš suprantu, kad paskutiniuosiomis dienomis moterys kirps savo plaukus. Aš suprantu, kad jos dėvės trumpus rūbus ir vaikščios su aukštakulniais batais, kaukšės eidamos, paskutiniuosiomis dienomis. Aš suprantu, kad moralė bus labai žema paskutiniuosiomis dienomis. Aš suprantu, kad paskutiniuosiomis dienomis pamokslininkai bus melagingi ganytojai, kurie eis į kompromisus, ir nemaitins žmonių Dievo Žodžiu, bet vietoj to nuseks paskui tikėjimo mokymus ir dalykus. Bet aš suprantu, kad bus Balsas, kuris ateis paskutiniuosiomis dienomis, šaukiantis iš dykumos, kviečiantis žmones sugrįžti prie pirmapradės Žinios, atgal prie Dievo dalyku. Aš suprantu, kad pagal Knygą tie dalykai išsipildys.

⁹¹ Aš suprantu, kad paskutiniuosiomis dienomis ateis badas. Bažnyčios bus tokios organizuotos ir tokios įsikūrusios ir visa kita, kad paskutiniuosiomis dienomis ateis badas ir tai nebus vien tik duonos ir vandens, bet girdėjimo tikrojo Dievo Žodžio. Ir žmonės ateis iš rytų, iš vakarų, iš šiaurės ir pietų, norėdami išgirsti tikrąjį Dievo Žodį. Bet bažnyčios bus tokios organizuotos ir sugriežtintos, kad jiems nepavyks Jo išgirsti. Aš suprantu tai pagal Knygas. Bet tą dieną, O Dieve, iš Dovydo išsaugš Šaka.

⁹² Aš suprantu, kad Jis siųs Eliją, prieš ateinant tai dienai laikų pabaigoje, ir jis turės Žinią, kuri atgręš vaikų širdis atgal į tėvus, sugražins juos atgal į originalą, vėl grįš į pabaigą, ir pradės. Aš suprantu, kad tai įvyks prieš pat Dvasiai paliekant pagonių bažnyčią, kad sugrįžtų pas žydus.

⁹³ Ir aš suprantu ne tik pagal Laišką. Aš suprantu pagal Žodį, pagal užrašytą Žodį, kad Izraelis sugrįš į savo tėvynę; ir aš matau, kaip ji įžengia.

⁹⁴ Aš suprantu pagal pranašų Laiškus, kad Izraelis taps tauta. Jie atkurs šventyklos garbinimą. Ir Dievas vėl turėti reikalą su ja, kai ji sugrįš į savo tėvynę. O! Paskutinėmis dienomis su jais iškils du pranašai. Aš tai suprantu. Kai tik pagonių Bažnyčia išeis, atvyks du pranašai, Eliziejus ir Mozė, į Izraelį. Mes prie to prieisime, kai nagrinėsime toliau.

⁹⁵ Pranašas matė, kad laikas ten Babilone buvo beveik pasibaigęs. Gerai.

⁹⁶ Pasirodo Gabrielius, kad apreikštų ne tik tai, apie ką jis prašė, bet kad pasakytų jam apie viską, kas buvo paskirta žydų rasei, iki pat pabaigos. Amen! Jis paprašė šiek tiek, o gavo viską. Jis prašė tik, kad sužinotų. . .

⁹⁷ Danielius bandė išsiaiškinti: „Kiek dar laiko, Viešpatie, tai truks? Pranašas Jeremijas, Tavo tarnas, mano brolis, pranašavo prieš šešiasdešimt aštuonis metus ir pasakė: ‚septyniasdešimt metų ši tauta čia gyvens‘. Visos senos kartos praktiškai dabar jau nebėra“.

⁹⁸ Yra senoji sekmininkiška karta, kuri iškilo prieš keturiasdešimt metų. „Senieji kovotojai“, - jie buvo vadinami. Jie organizavosi ir mušėsi, ir pykosi, iki pat Horebo kalno ir Nebo, ištisai iki ten. Bet galiausiai, mes dabar esame prie upės. Jis iškels naują, su Jozue, kad juos pervestų. Įstatymas pavedė. Mozė ėjo su ja. Mozė suklupo. Jozuė juos pervedė. Mes sužinome, kad organizacijos pavedė, bet Dievo Dvasia. . . Jozuė, žodis „Jozuė“ reiškia „Jėzus mūsų Gelbėtojas“. Tai, Šventoji Dvasia įeis į Bažnyčią. Ne organizacija, bet Šventoji Dvasia įeis į žmonių tarpą ir paruos Ją pakilti, pereiti Jordaną. Aš supratau iš Knygos skaitymo, kad būtent tai ir įvyks. Ir Dievas žino, kad būtent to dabar ir siekiu, kad galėčiau paguosti Jo žmones ir pasakyti jiems apie tai, kas artinasi, tiek čia šį rytą ir kituose kraštuose, kur pateks šios garsajuostės, visame pasaulyje, kad mes esame laiko pabaigoje.

⁹⁹ Jis apreikškė viską, iki pat Karalystės visiško atstatymo ir Tūkstantmečio pradžios. Tokia buvo Gabrieliaus žinia. Jis pasakė: „Aš atėjau tau pasakyti, kad dar yra septyniasdešimt metų, septyniasdešimt savaitių, skirta tavo tautai, skirta iki žydų kartos pabaigos. Yra septyniasdešimt savaitių“. Taigi, žiūrėkite, ką Jis pasakė. Kad dabar, nuo prasidėjimo iki atstatymo. . .

Septyniasdešimt savaitių yra skirtos tavo tautai ir tavo. . . miestui, . . .

„Tavo miestui“. Babilonas nebuvo jo miestas. Kas. . . Kur buvo jo miestas? Jeruzalė.

¹⁰⁰ Taigi, kai mes prieisime prie septynių ar šešeriopo patvirtinimo, mes atrasime koks tai yra miestas, ir atseksime, ir įrodysime kas jis buvo, kas jį įkūrė, iš kur jis kilo. Kiek laiko jis stovės? Ar jis bus vėl atstatytas? Koku laiku? O, mūsų laukia didingi dalykai. Gerai.

Septyniasdešimt savaitių skirta tavo tautai ir tavo. . . miestui, kad užbaigtų nusižengimą, . . .

Taigi, Jis niekada nepasakė, „Danieliau. . .“ Be jokios abejonės jis jam pasakė, kad septyniasdešimt savaitių buvo. . . Aš turiu omenyje, septyniasdešimt metų buvo beveik pasibaigę. Šešiasdešimt aštuoni, trūksta tik dvejų metų. Ir mes sužinome, kad Jeremijo pranašystė išsipildė visiškai teisingai. Po dvejų

metų jie išėjo. Nehemijas nuėjo ir gavo įsakymą iš karaliaus, ir pastatė sieną neramiais laikais. Jie dirbo. Jis pasakė: „Siena . . .“ Pasiklausykite šito.

. . .kad užbaigtų nusižengimą, . . .padarytų galą nuodėmei, . . .

„Padarytų galą nuodėmei“. Kam tokiems? Žydams. „Skirta tavo tautai“, ne pagonims. „Tavo tautai“, žydams. „Ir tavo miestui“, ne Niujorkui, ne Bostonui, Filadelfijai, Čikagai, Los Andželui, Romai. Bet „Tavo miestui“, Jeruzalei.

. . .ir užbaigtų nusižengimą, . . .padarytų galą nuodėmei, . . .atliktų sutaikymą už neteisybę, įvestų amžiną teisumą ir užantspauduotų regėjimą bei pranašystę, ir pateptų Švenčiausią. (Žiūrėkite!)

Taigi žinok ir suprask, kad nuo įsakymo išėjimo atkurti ir atstatyti Jeruzalę (kuri buvo jo miestas) iki . . .Mesijo Kunigaikščio bus septynios (iš septyniasdešimties) savaitės, . . .

¹⁰¹ Palaukite, kol mes į tai įsigilinsime! O, tai bent! Tai yra palaiminimas, kurį aš . . .Aš susirasiu sau virvę ir prisirišiu prie šios vietos čia.

¹⁰² Apreiškė tai iki pat galo, pasakė: „Aš ne tik dabar tau pasakysiu, kad tie dveji metai jau yra beveik, bus pasibaigę, užbaigti“. Ir mes visi žinome, kad jie pasiliko ten lygiai septyniasdešimt metų, ir–ir išėjo, tiksliai taip, kaip pasakė pranašas. Ir Izaijas, ar turiu omenyje . . .Danielius tikėjo tuo pranašu, todėl štai jis buvo čia, pasiruošęs. Gerai. Ir jis . . .

¹⁰³ Ir taigi, kai atėjo Gabrieliūs, Jis pasakė: „Aš atėjau parodyti tau viską iki galo, atskleisti tau šiuos dalykus, iki pat sunaikinimo“. Suprantate? Pažvelkite.

. . .dėl bjaurysčių pasklidimo jis ją nusiaubs iki sunaikinimo, . . .

¹⁰⁴ *Sunaikinimas* yra „visų dalykų pabaiga“. „Aš parodysiu tau, kas įvyks“. Dabar, klausykite. Supraskite tai! „Aš . . . Danieliau, Aš buvau pasiūstas. Tu esi mylimas Danguje. Ir Aš išgirdau tavo maldas, ir Aš nužengiau dabar tau pasakyti, kas yra paskirta žydams ir Jeruzalei nuo dabar iki sunaikinimo pabaigos, viską“.

¹⁰⁵ Taigi, ar jūs suprantate, klase? Jeigu mes galime sužinoti, kas yra šios septyniasdešimt savaitių, mes žinosime, kada bus sunaikinimas. O, tai bent! Dieve, padėk mums tai sužinoti. Kažkur šiuose puslapiuose mums yra tiksliai pasakyta, tiksliai nuo to laiko iki šio laiko, iki sunaikinimo, ir nebus nei minutės paklaidos.

¹⁰⁶ Kaip didis Dievo Žodis . . .Kai Dievas sukūrė žemę ir patalpino ją į orbitą. Ir aš pamokslavau aną vakarą, sekmadienio vakarą, pamokslavau, kaip ten niekas negali sutrikti. Na, šis pasaulis sukasi taip tobulai, kad jie gali jums tiksliai pasakyti

kada saulė ir mėnulis pasirodys po dvidešimties metų nuo šiandien, minutės tikslumu. Aš negaliu jums pasakyti, pagal jokią pasaulyje turimą laikrodį; jie atsilieka dviem ar trimis minutėmis per mėnesį arba skuba dviem ar trimis minutėmis – geriausi, kuriuos turime. Mes negalime sukurti nieko tokio tobulo. Nes yra tik vienas tobulas – tai Dievas. O Dievas ir Jo Žodis yra tas pats, todėl Dievo Žodis yra tobulas.

¹⁰⁷ Ir jeigu mes galime rasti tas dienas, mes atrasime tiksliai, kada bus sunaikinimas. Ar jūs suprantate tai? „Tai yra paskirta iki sunaikinimo“. 24-a eilutė: „tavo tautai ir tavo šventajam miestui“, kuris yra Jeruzalė. Turime 21-ą...24-ą eilutę čia. Jėzus apie tai kalbėjo Mato 24-oje eilutėje.

¹⁰⁸ Taigi, Brolis Kolinsas, jeigu jis ši rytą yra čia, nežinau ar jis yra, ar ne. Aną vakarą klausymuose, jis uždavė klausimą. (Spėju, kad nieko tokio, jei tai pasakysiu, broli Kolinsai.) Apie: „Bjaurastį, kuri įvykdys sunaikinimą, suprantate, ką tai reiškia?“

¹⁰⁹ Jėzus apie tai kalbėjo Mato 24-ame skyriuje, ir mes sužinome. Taip, Mato 24:15. Taigi, leiskite man tai greitai atsiversti, kad jūs galėtumėte pamatyti kas, Jėzus čia kalba apie tą patį dalyką, remdamasis Danieliumi. Mato 24:15, jums, kurie pasižymite. Aš dabar noriu, kad kiekvienas iš jūsų, ypatingai ši vakarą ir – ir sekantį sekmadienį, atsineštumėte pieštukus ir popieriaus, kadangi mes . . . nebent jūs turite garsajuostę. 24 ir 15-a eilutė: „Ir kai, todėl . . .“

Ir todėl kai pamatysite per pranašą Danielių paskelbtą sunaikinimo bjaurastį, . . .

Pagalvokite! Tai yra prieš keturis šimtus aštuoniasdešimt trejus, keturis, penkis, aštuoniasdešimt šešis metus. Keturi šimtai aštuoniasdešimt šešeri metai prieš tai.

. . . pranašą Danielių, stovint šventoje vietoje, . . .

Dabar pažiūrėkite į savo Bibliją. Tai yra skliausteliuose.

. . . (kas skaito, tegul supranta:)

¹¹⁰ Taigi, Jis kalba žydams. Jie nori žinoti: „Kas bus su šia šventykla? Kada ji bus sugriauta? Kada ji bus atstatyta? Kada ateis laikas, kai ten neliks akmens ant akmens? Kiek laiko tai truks?“

¹¹¹ Jis pasakė: „Kai pamatysite ,bjaurastį, vykdančią sunaikinimą, stovinčią, kai . . .‘ Danielius, ,stovėjo šventoje vietoje““. Pasakė: „Kai pamatysite tai išsipildant, dabar kas skaito, te supranta apie ką jis kalba“.

Dėl šios priežasties mes meldžiamės Dievą, kad padarytų tai taip tobulai, kad neliktų nei vieno abejonės šešėlio. Kadangi mums nedera patiems aiškinti tuos dalykus. Tai turi ateiti per TAIP SAKO VIEŠPATS. Taigi, aš palieku tai tiesiog čia, kol suprasiu.

Apreiškė jam visus dalykus, tą „bjaurastį“.

¹¹² Ir, atminkite, tai turi sudėtinę reikšmę, tiesiog kaip: „Pašauksiu savo sūnų iš Egipto“. Kaip Izraelis buvo pašauktas, taip buvo pašauktas Jėzus, Jo Sūnus.

Ir tai bus lygiai taip pat, įvyks taip užtikrintai kaip kad aš čia stoviu. Ir Jis tai padarė tam tikru būdu, ir Jis viską paslėpė, viską paslėpė nuo Bažnyčios. O, kai mes į tai įsigilinsime, į tuos šešeriopus supratimus, kaip Jis visa tai paslėpė nuo Bažnyčios tam, kad Bažnyčia būtų kiekvieną minutę, nežinodama kada Jis ateis. Bet dabar Bažnyčios laikotarpis yra beveik pasibaigęs, taigi ji dabar yra tiesiog pasiruošusi Atėjimui, tiesiog ruošiasi.

¹¹³ Tai yra viena iš svarbiausių Rašto vietų Knygoje. Ką tai padaro? Tai pasako apie žydiškos tautos pabaigą, Žydų tautos. Ši Rašto vieta, septyniasdešimt savaičių, ji atidengia ir tiksliai pasako nuo to laiko, kai Danielius pradėjo ten iki sunaikinimo pabaigos. Tai vienas iš didingiausių laikrodžių. Kas iš jūsų girdėjote mane sakant: „Jeigu jūs norite sužinoti, kokia yra savaitės diena, pažiūrėkite į kalendorių. Jeigu jūs norite sužinoti koku laiku mes gyvename, stebėkite žydus?“ Teisingai. Tai yra Dievo kalendorius, paimtas tiesiai iš čia. Bet kuris teologas, bet kuris Biblijos tyrinėtojas, bet kas jums pasakys, kad tai yra laikrodis - žydai.

Taigi, kiek mes turime laiko? Mes tiesiog . . . žmonėms karšta, o, aš . . .

¹¹⁴ Tai neturi nieko bendra su pagonimis; šie Septyni Antspaudai, Septynios Rykštės, Septyni Vargai, Septyni Trimitai, neturi nieko bendro. Pagonių Bažnyčia tuo laiku bus šlovėje. Neturi nieko bendro su mumis, pagonių Bažnyčia. Tai susiję tik su Izraeliu. „Danieliau, tavo tauta ir Jeruzalė“.

¹¹⁵ Taigi, ir atskleidžia faktus, kad Dievas turi reikalą tik su žydais, kai jie yra savo tėvynėje. Aleliuja! Štai kur, mano manymu, tai pataikė į esmę, štai čia.

Jie visada stengiasi, kad nuo to laiko, kai Izraelis buvo ten Danieliaus laikais. Ir vienas didis rašytojas . . . Kadangi aš žinau, jog kai kurie iš jo pasekėjų sėdi čia, aš to nesakysiu. Bet dėl šios priežasties jie turėjo visus tuos melagingus dalykus.

¹¹⁶ Ar jūs žinote kaip Mileritai, prieš jiems tampant Septintos Dienos adventistais, ką jie čia padarė? 1919 m. gavo savo sparnus, (jūs visi tai matėte laikraštyje „Pasiuntinys“), ir atvyko čia, kad išskristų tą rytą. Tai buvo imtasi Danielio septyniasdešimties savaičių. M-hm, Mileritai. Po to, vėliau per Ponią Elen Vait, kuri buvo jų pranašė, apsisuko ir pasivadino Septintosios Dienos Adventistais. O dabar jie pakeitė savo pavadinimą į „Pranašystės Balsas“. Suprantate? To paties kulto trys skirtingi vardai.

¹¹⁷ Taigi, bet jie klydo, nes jie bandė pritaikyti tas septyniasdešimt savaitių tiek žydams ir pagonims. Ir Jis čia sako: „Tai tavo tautai“. Ir Dievas niekada neturėjo reikalo su žydais jiems nesant Palestinoje. Ir kai Mesijas septyniasdešimt antros savaitės metu buvo nužudytas, (ne dėl Savęs; dėl mūsų, buvo nužudytas), Izraelis buvo išsklaidytas ir dar (niekada) nebuvo sugrįžęs į savo tėvynę iki pat paskutiniųjų kelerių metų. Taigi, laikas nebuvo įskaičiuotas Bažnyčios laikotarpiui. Ar jūs suprantate tai? [Susirinkimas sako: Amen]—Red.]

Tai negalėjo būti 1919 m. Aš galiu parodyti kai ką, kas įvyko 1919 m., bet tai tada, kai tas Angelas, trečio Angelo žinia ištiko ir prasidėjo Vargas. Būtent. Bet tai nebuvo. . . Tai buvo, kai karas pasibaigė paslaptingu būdu. Mes randame tai 7-ame skyriuje, kai prie to prieiname, kai mes prieiname prie 7-o skyriaus. Jūs visi mane daug kartų girdėjote pamokslaujant, suprantate, kai Angelo žinia pasakė: „Sulaikyk keturis žemės vėjus, kol mes užantspauduosime žydus, tarnus“. Ir taigi, jie vis laukė, kol pasibaigs visas pagonių laikotarpis.

Tuomet, kai Jis ateina, tuomet—tuomet Jis užantspauduoja žydus, šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai priima Šventąją Dvasią. Yra šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai užantspauduotų. Apreiškimo 7. Jūs ta skaitėte.

„Ir aš pamačiau didelį skaičių jau esančių Danguje, - Jonas matė, - iš visų giminių, kalbų ir tautų, ir jie stovėjo prieš Dievą su palmėmis savo rankose ir apsilikę baltais drabužiais, dainuodami: „Aleliuja! Amen! Šlovė, išmintis, garbė, galybė, jėga, valdžia tebūna mūsų Dievui per amžių amžius. Amen!“ - šaukia jie“.

¹¹⁸ Jonas tuomet negalėjo suprasti. Bet jis atsigrėžė ir jis pamatė ant Sinajaus kalno, (šlovė) šimtą keturiasdešimt keturis tūkstančius, kurie nebuvo susitepę moterimis. Žydai! Moterys - bažnyčios! Jie neprisijungė prie jokių organizacijų, liuteronų, metodistų, baptistų ir presbiterionų. Bet jie buvo žydai iš pat pradžių, ortodoksai, ir ten turėjo savo šventyklą garbindami ant Sinajaus Kalno. Tai yra šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai. Tai yra po šito; Bažnyčia yra išėjusi į šlovę. Suprantate?

¹¹⁹ Taigi, ponas Smitas klydo, turėjo klysti. Nes kaip jūs galite tai pritaikyti 1919 m. ir pašalinti šimtą keturiasdešimt keturis tūkstančius? Tuomet jūs vėl sugrįžtate pas Raselitus. Suprantate? Tuomet jūs vėl sugrįžtate tiesiai prie Raselitų mokymo, kad „Jėzus atėjo 1914 m., 1919 m. Jis pasiekė Savo Bažnyčią ir dabar Jis yra mistinis kūnas, keliaujantis aplink žemę, prikelia. . .eina prie močiutės kapo ir senelio kapo, ir prikelia juos visus, visus tuos, kurie buvo Raselitai“. Nesąmonė! Tai neturi prasmės Žodyje. Tai nebus teisinga. Ne, pone. Nesigaus.

120 Bet Dievas turi Tiesą. Ir Dievas yra Vienintelis, Kuris gali apreikšti Tai ir patalpinti Tai toje vietoje, ir tiksliai mums Tai parodyti. Suprantate? Aš tikiu, kad Jis tai padarys. Aš to nežinau. Aš sakau jums Tiesą. Aš nežinau, bet aš tikiu. Aš tikiu, kad Jis tai padarys.

121 Taigi, suprantate, Dievas niekada neturėjo reikalo su žydais. (Aš noriu, kad jūs turėtumėte tai omenyje) tol, kol Izraelis . . .

122 Štai kada aš bandžiau pasakyti šiam broliui, sėdinčiam štai čia, kuris kalba apie vykimą į Izraelį, laikykitės atokiau nuo Izraelio! Laikykitės toliau nuo jo, visi jūs žmonės, kalbantys apie žydų atsivertimą. Prieš šiai Žinia pasibaigiant, jūs pamatysite, kad tai yra „TAIP SAKO VIESPATS“, per Žodį ir Dvasią. Izraelis bus atverstas, visa tauta per vieną naktį. Biblijoje taip pasakysite. Tačiau Evangelija net nėra jiems skirta. Yra keletas persimetėlių, kurie išėjo ir panašiai, kurie ateina, ir nesantys pagrindiniame žydų kūne, kurie sugrižta ir yra išgelbėjami. Tai tiesa. Aš tuo tikiu visa savo—savo širdimi.

Bet atminkite, kol Izraelis yra ne savo šalyje, jie negali būti išgelbėti. Dabar jie sugrižta. Ir jie bus išgelbėti, visa tauta, per vieną dieną. Taip pasakysite Biblijoje. Vieną dieną; sugriš visiškai, visas Izraelis tiesiai atgal pas Dievą. Vieną iš tų dienų didis dalykas ištiks Izraelį, kol tai sudrebins visą tautą. Netgi pranašas sušuko ir pasakė: „Per vieną dieną tu tai padarei“. Per vieną dieną, jie tai pamatys. Ten įvyks galingas dalykas.

123 Mano nuomone, tai bus galingas pranašas, kuris iškils ir atsistos prieš Izraelį, ir įrodys jiems, kad tas Mesijas vis dar gyvas. Tas Mesijas, kurį jie atmetė, yra . . . ? . . .

124 Jie skaito dabar tą mažą Bibliją, Izraelio Bibliją. Jie skaito Ją nuo galo į pradžia, tokiu būdu, koku jie skaito Ją. Ir jūs žinote kaip yra rašoma žydų kalba. Ir taigi, kai jie skaito Ją . . . Ir jie skaito tai, kad Luis Pefrusas nusiuntė jiems milijoną Biblijų. Jie pasakė: „Jei tas Jėzus . . .“ Tai buvo tie žydai, kurie buvo atvežti iš Irano ir buvo ten, niekada nebuvo girdėję apie tokį dalyką kaip Mesijas. Ir kai jie pasiruošė sugrižti į savo tėvynę, na, jie nenorėjo lipti į tuos lėktuvus. Jie vis dar ardavo su senoviniaus plūgais. Jūs skaitėte apie tai žurnale „Žvilgsnis“. Kas iš jūsų skaitė tuos straipsnius iš „Žvilgsnio“ ir „Laikai“ žur- . . . ? Na, žinoma jūs skaitėte. Suprantate? Jie nenorėjo į juos lipti. Senas rabinas atsistojęs ten ir pasakė: „Prisiminkite, mūsų pranašas pasakė, kad mes sugrišime į tėvynę ant erelio sparnų“. Aleliuja!

Tautos skykla, Izraelis bunda,
 Ženkla, kuriuos pranašavo Biblija;
 Pagonių dienos suskaičiuotos, slegiamos
 vargų;
 „Sugrižkite, O išsklaidytieji, pas savuosius“.

125 Geriau jau pabuskite. Jūs jau tai girdėjote ir girdėjote tai, ir girdėjote tai, bet vieną iš tų dienų tai bus paskutinis kartas.

Izraelis sugrįžta į savo tėvynę. Ta diena, kurią Dievas nustato Izraeliui būti tauta, tai diena, kai niekada nebebus išgelbėtas nė vienas pagonis.

¹²⁶ Aš įrodysiu tai per šias septyniasdešimt savaičių, jei tik galėsiu surasti tas dienas. Aš vyksiu į . . . pasiimti astronominių kalendorių, ir—ir Julijaus, astronomijos, ir Romėnų, ir visu jų. Ten yra ir daugiau, kažkur. Ten yra kažkas. Dievas apie tai žino, ir, Jis—Jis gali tai apreišksti. Suprantate? Aš žinau, kad Julijaus kalendorius turi tris šimtus šešiasdešimt penkias ir vieną ketvirtadalį dienos metuose. Todėl, o, jie visi yra susipainioję, bet kažkur yra tiesa.

¹²⁷ Aš matau tiek daug bažnyčių, tiek daug organizacijų, tiek daug žmonių einančių *taip*, ir kai kurie: „Sveika, Marija“, ir kai kurie garbina *tą, aną* ir *kitą*. Kažkur turi būti Tiesa. Kažkur turi būti Dievas. Kažkur turi būti Žinia. Aš matau kaip iškyla melagingi pranašai ir mėgdžioja įžvalgumą, ir vyksta visokie kitokie dalykai. Turi būti tikrasis kažkur, pagal kurį yra padirbtas netikrasis.

¹²⁸ Aš matau kaip žmonės įeina į kūniškumą ir šūkauja, triukšmauja, išėina ir gyvena įvairiausius gyvenimus. Kažkur turi būti tikra Šventoji Dvasia. Aš matau kaip žmonės elgiasi religingai ir taip toliau, ir bando būti dievobaimingi. Aš žinau, kad kažkur yra tikras Dievas. Kažkur yra tikra Dvasia, kadangi pagal tai yra padarytas veidmainis, netikrasis. Turi būti kažkas, kas yra realu: žmogus, žmonės, bažnyčia, Dievas. Turi būti kažkas tikro, kažkur, kadangi tie buvo tik nukopijuoti nuo to. Kažkur, yra kažkas tikro.

¹²⁹ Aš esu sakęs šiai bažnyčiai apie jūsų dovanas. Klausykite savo dovanų; laikykite jas Biblijoje. Neimkite pakaitalų, kai padangės pilnos tikrų. Išlaikykime tikrąsias. Gaukime tikrąsias arba iš viso neturėkime. Amen.

¹³⁰ Dabar, pabaigoje, tai faktas, kad Dievas turi reikalą su Izraeliu tik tada, kai ji yra savo tėvynėje. Paimkime, kai Dievas . . . Abrahamas paliko tėvynę ir nuėjo į Egiptą, kas nutiko? Jis išėjo iš Dievo valios ir niekada nebuvo palaimintas, kol jis nesugrįžo į tėvynę. Dievas niekada su juo neturėjo reikalo, nei vieno regėjimo, nieko kito, kol jis nesugrįžo į tėvynę.

¹³¹ Pažvelkite į Izraelį, kai jie buvo išsiųsti į Egiptą, keturis šimtus metų. Nei vieno stebuklo, nei vieno ženklų, jų tarpe neįvyko nei vieno dalyko, nėra užrašyta Knygos istorijoje. Tas pats per tą patį - eina į bažnyčią, paaukoja avinėlių, sukalba „Sveika, Marija“, ar kaip ten bebūtų, sugrįžta. Kitais metais - tokiu pat būdu. Visi kunigai ginčijosi: „Rabinas *toks ir toks!* Mes išrinksime rabinu *tokį ir tokį*. Jis turi geresnį išsimokslinimą. Jis daugiau žino apie egiptiečius“. Pirmas dalykas, žinote, egiptiečiai ir—ir visi jie, buvo tas pats dalykas.

¹³² Tas pats dalykas nutiko ir bažnyčiai. Mes visi ejome, kad būti metodistais, baptistais ar presbiterionais. „Ir mes gavome laipsnį iš Hartfordo! Mes gavome laipsnį iš Veaton! Mes gavome laipsnį iš kažkur kitur ar Bob Džonso! Mes, mes turime Meno bakalaurą! Mes turime Dievybės mokslų daktarą, Teisės mokslų daktarą, ar kažką kitą!“ Kas iš to išėjo? Krūva nesąmonių.

Tokiu būdu tai buvo Egipte. Ir Dievas niekada neturėjo reikalo su Izraeliu, kol ji nesugrižo į savo tėvynę.

¹³³ Išgirskite mane! TAIP SAKO VIEŠPATS, Dievas neturės reikalo su Savo Bažnyčia, kol Ji nesugrįš į tėvynę - valandos Žinią. Sugrižkite į originalą! Pasitraukite nuo savo metodistų, baptistų, presbiterionų idėjų; jūs Sekmininkai, Asamblėjos, Vienybinkai, Trejybinkai ir Penkiagubinkai, kas tai bebūtų; Dievo bažnyčia, Nazariečiai, Šventumo Piligrimai, Kristaus bažnyčia, visi antikristo judėjimai! Ir aš suprantu, kad tai ištiks pasaulį. Visa kas neteisinga; visa iš velnio. O, tai bent! Kiekvieniame iš jų yra dievobaimingų žmonių. Kiekvieniame iš tų judėjimų yra dievobaimingų žmonių. Bet organizacija pati iš savęs nėra nuo Dievo ir Dievas jos niekada nepalaimins. Jis niekada to nepadarė.

¹³⁴ Ir aš prašau kiekvieno istoriko (jūs išgirsite šią garsajuostę) parašyti ir pasakyti man, kada bažnyčia organizavosi, ar Dievas nepadėjo jos ant lentynos ir daugiau niekada su ja neturėjo reikalo. Pasakykite man, kada Jis vėl prikėlė liuteronus, Veslį ir metodistus, ar sekmininkus. Niekada to nedarė! Ta organizacija gulėjo ten ir gangrenavo, ir supuvo! Dievas paėmė pavienius asmenis ir bandė nukreipti žmones atgal į tėvynę. Ir tuomet, tie asmenys yra tokie silpni ir išlepinti, turėdami kažkokį išsilavinimą, kol jie organizavo kitą organizaciją, padarė ją dvigubai didesniu pragaro vaiku, nei ji buvo iš pradžių.

¹³⁵ Bet kažkur, be abejo, Jehova turi žmogų, ant kurio Jis gali uždėti Savo rankas, kuris nedarys kompromiso su tais...-baimingais, nedievobaiminga organizacija; kuris pastūmės žmones atgal prie Uolos, Kristaus Jėzaus, atgal į tikrąsias Sekmines ir tikrąją Šventąją Dvasią, su tikrais ženklais ir tikrais stebuklais. Be abejo, Jis turi kažkur vieną, kuris nepalūš bet kokiame persekiojime, išvartyje, atšaukime, atpuolime, bet kame kitame; kuris pasiliks su tuo.

Dievas niekada nelaimina Izraelio, kol ji nesugrižta į savo tėvynę.

¹³⁶ Dievas niekada nelaimins jūsų, Metodistų, Baptistų, Presbiterionų, Katalikų, Šventumo Piligrimų, nazarėnų, Kristaus bažnyčios, ar—ar Sekmininkų organizacijos. Jis niekada jūsų nepalaimins tokiu būdu. Sugrižkite į tėvynę, į pradžią, atgal į sekmininkišką išgyvenimą, kaip tai įvyko Sekminių dieną, kai gyvojo Dievo jėga perkeitė tuos tūkstančius žmonių ir uždegė jų širdis Dievo ugnimi, kurie parodė tikrus;

ne pamėgdžiotus ženklus, ne kažkokią dirbtinę telepatiją, ne kažkokią apgaulę, kad patektų į žiurkių lenktynes, kurias mes turime Amerikoje. „Kas gali turėti didžiausią palapinę?“ Ar: „Pas ką gali būti didžiausia minia?“ Koks tai skirtumas Dievui? Dievas nori žmonių su sąžininga širdimi, o ne didžiulės minios. O pas mus visus čia vyksta žiurkių lenktynės. Kokia gėda, matyti, ar mes galime prie mūsų organizacijos pridėti dar vieną tūkstantį. Tai gėda. Jis nori, kad mes grįžtume prie Tiesos, grįžtume prie Dvasios, grįžtume prie teisingos Šviesos, grįžtume į vieškelį Kristuje, grįžtume į Tiesą. Kaip Jis kada nors gali mus palaiminti tokiu būdu, kaip mes einame? Jis negali.

¹³⁷ Jis niekada nepalaimino Izraelio, kol jie nesugrįžo į pažadėtąją žemę. Ir kai jie sugrįžo į pažadėtąją žemę, pradėjo vykti ženklai ir stebuklai. Jis pasiuntė vyrą tiesiai į jų tarpą, vardu Mozė. Su kuo šis Mozė atėjo, su išblizginta teologija? Ar jis atėjo turėdamas Meno bakalauro laipsnį? Ar jis atėjo turėdamas Teisės mokslų daktaro laipsnį, Filosofijos daktaro laipsnį? Jis atėjo su Jehovos jėga ir žinia: „Sugrįžkite, iš šio krašto į tėvynę. Sugrįžkite, O išsklaidytieji, pas savuosius“. Amen!

¹³⁸ Beveik du tūkstančius metų žydai buvo ne savo tėvynėje, išsklaidyti keturių žemės vėjų. Mes dabar galėtume šį pamokslą tęsti keletą savičių, jeigu pradėtume gilintis į detales. Mes galime atsekti Izraelį iki pat galo ir parodyti, kada jis buvo išsklaidytas Romos imperijos, kai jie atmetė Mesiją; kaip ji buvo išvaryta į kiekvieną tautą po Dangumi.

Sugrįžti prie Jokūbo, Izraelio, atgal į Pradžios 44 ir 45, ir parodyti iš ten, kaip Jis palaimino tuos patriarchus ir tiksliai pasakė kokia bus jų padėtis paskutiniuosiuose dienomis. Ir aš galiu jums tiksliai nurodyti kiekvieną Izraelio (tautą), kiekvieną Izraelio giminę, stovinčią tiksliai tose tautose, kuriose jai buvo pasakyta, kad ji bus. Ir štai mes šiandien esame čia.

¹³⁹ Žydai, kuriuos mes pažįstame, tai nėra tikrieji žydai. Tikrieji žydai, tie tikrieji ortodoksai, kurie nesutepė savęs pasaulio dalykais, kurie nenuėjo ir nesusijungė su kitomis bažnyčiomis. Jie yra tie, kurie sugrįžta iš toli, gyvena valgydami sūrį ir duoną, ant kalvų šlaitų, neįleidžiami į senąjį miestą. Turėjo pastatyti jiems miestą šioje pusėje, niekieno žemėje, su iš abiejų pusių nukreiptais kulkosvaidžiais. Bet ji pradėjo leisti savo pumpurus. Amen ir amen! Laikas yra čia pat.

¹⁴⁰ Čia stovi Izmaelis ir Izaokas, besiginčijantys dėl žemės, tačiau ji priklauso Izraeliui. Jeigu jums tektų nuvykti į naująją Jeruzalę, jie neleis jums įeiti į senąją Jeruzalę. Pirmiausia jūs turėsite nueiti ten ir leisti, kad jie viską jums paaiškintų, arabai, tuomet nuves jus į kitą pusę. Tai Izraelio vaikai. Bet palaukite, ateis laikas, kai Dievo vaikai ją atgaus. Teisingai. Jeruzalė bus vėl atstatyta. Kasdienė auka bus paruošta.

Ir antikristas sudarys sandorą toms paskutinėms septynioms savaitėms. Ir to viduryje jis sulaužys tą sandorą, atvers juos visus į katalikybę. Bjaurastis visur pasklis štai taip, ir tada bus pabaiga.

¹⁴¹ Žiūrėkite, „septyniasdešimt savaitių“. Taip, jau beveik du tūkstančius metų jų nebuvo; dabar jie buvo varomi, jų žmonės; kaip tai buvo su faraono širdies užkietinimu, Jis turėjo užkietinti Hitlerio širdį. Milijonai jų žuvo. Pažvelkite į šį Eichmann, kaltas dėl šešių milijonų žydų nužudymo. Šeši milijonai jų, žmonių sielos, kūdikiai, vaikai, suaugusieji, visi nužudyti; Eichmann, vienas žmogus. Pažiūrėkite į Rusiją, kaip jūs išvarėte juos iš ten. Jie išvarė juos iš visur. Jie buvo niekinama tauta.

¹⁴² Bet dėl meilės savo pinigams, jie vėl sugrižo. Bet ta nedidelė mažuma sugrižta į Palestiną. Amen, broliai! Kai jūs matysite ją, pradedančią sugrižti į savo tėvynę!

¹⁴³ Dabar jie ten turi pakankamai, kad sudarytų apie šimtą keturiasdešimt keturis tūkstančius. Ir kas vyksta? Jie atpažins savo Juozapą. Nesijaudinkite. Taip, pone. Ir jie visi stovi ten laukdami, kol tai įvyks. Ir būtent ta valandą, kai . . .

¹⁴⁴ Tautos paskelbė ją valstybe šiais praėjusiais metais. Kai tai įvyks, mes arti pabaigos, pagonių Bažnyčią išėjusi. Taigi, beveik bet kuriuo metu Dievas gali pasakyti: „Izraelis yra mano tauta“. Kai tai įvyks, su pagonims bus užbaigta.

¹⁴⁵ „Jie mindžios“, - pasakė Jėzus Mato 24. „Bjaurastis, vykdanči suniokojimą, jie mindžios Jeruzalės sienas, kol baigsis pagonių epocha“. Kai tai pasibaigs, tada žydai sugriš į Jeruzalę, kad atstatytų šventyklą ir garbinimą šventykloje. Mes priešis prie visko šiuose kituose pamoksluose, septyniasdešimt savaitių šešeriop tikslu.

Taigi, aš perskaitysiu tai prieš užbaigiant, kadangi mums jau bus beveik laikas grįžti namo, po to sugrįšime šį vakarą septintą valandą.

¹⁴⁶ Pirma, pirma, jeigu jūs tai užsirašote, „Kad užbaigtų nusižengimą“. Danieliaus 9-as skyrius, 24-a eilutė. „Kad užbaigtų nusižengimą“, vienas. „Padarytų galą nuodėmei“, antra. „Atliktų sutaikymą už neteisybę“, trečia. „Įvestų amžiną teisumą“, ketvirta. „Užantspauduotų regėjimą bei pranašystę“, penkta. „Pateptų Švenčiausią“, šešta. Ir apie tai mes kalbėsime šį vakarą. Dievas, įgyvendina!

¹⁴⁷ Taigi palaukite, leiskite man dar kartą tai pakartoti, kad jūs suprastumėte. Pirma - „užbaigti nusižengimą“. Antra - „padaryti galą nuodėmei“. Trečia - „atlikti sutaikymą už neteisybę“. Ketvirta - „įvesti amžiną teisumą“. Penkta - „užantspauduoti regėjimą bei pranašystę“. Šešta - „patepti Švenčiausią“.

Leiskite man jums tai dabar perskaityti iš—iš Biblijos. Tai 24-a eilutė.

Septyn-...savaičių skirta tavo tautai (žydams) ir tavo šventajam—šventajam miestui (Izraeliui, žydams, Jeruzalei), kad užbaigtų...nusižengimus (vienas),...kad padarytų galą nuodėmei (du),...kad atliktų sutaikymą už neteisybę (trys),...įvestų amžiną teisumą (keturi), ir užantspauduotų regėjimą (penki), regėjimą bei pranašystę ir patepti Švenčiausią (šeši).

148 Tai yra būtent tai, ką Jis atėjo jam pasakyti, kas bus padaryta ir po to bus pabaiga.

149 Taigi, ši vakarą mes suprasime, kas yra tie dalykai ir pamatysime kaip arti to mes esame. Ir tuomet kitą sekmadienį pateiksime ir patalpinsime šiuos laiko elementus tiksliai ten, kur mes stovime. Aš myliu Jį.

150 Izraelis sugrįžta į savo tėvynę, Izraelį. Leiskite man tiesiog pasakyti tai dabar, kol...aš spėju, tai nepateks į garsajuostę. Leiskite man tai pasakyti. Būtent tą valandą, kurią Izraelis tapo valstybe...Priežastis, dėl kurios aš visada tikėjau, prieš mano klasę čia, kad ten buvo kažkas, kad aš turėsiu tame dalį, prieš numirdamas, sugražinti Izraelį atgal Viešpačiu. Nes tą pačią valandą, pagal Pan-Amerikos diagramą, kai Izraelis buvo paskelbtas valstybe, pirmą kartą per du tūkstančius metų nuo tada, kai jie buvo išsklaidyti, ne žmonės; tai buvo būtent tą pačią valandą, tiksliai valandos tikslumu, Viešpaties Angelas susitiko su manimi štai ten ir pasiuntė mane...su Evangelija. Tas pats dalykas, gegužės 7-ą, 1946 m.

151 Taigi, kitas dalykas, kuris leidžia man žinoti. Tai „sugražinimas vaikų širdžių atgal į tėvus, ir tėvų širdžių į vaikus“, Žinia. Atkreipkite dėmesį, Malachijo 4 (ne 3), 4!

152 Kitas dalykas. Kai Bilis, mano sūnus, ir aš, brolis Ern Baksteris, buvome pakeliui į Palestiną, po to, kai susitikome su žydais pas brolių Arganbright ir jie pamatė susirinkimą. Levis Pethrus išsiuntė tas Biblijas ten. Ir jis pasakė...Tie žydai atėjo, pasakė: „Jeigu jūs sukvesite Izraelio vadovų grupę, aš turiu omenyje, ne šiuos naujus rabinus su visomis jų ceremonijomis, bet sukvesite kartu tikrus vadovus izraelitus. Ir mes perskaitėme šį Naująjį Testamentą ir mes žinome, kad kai ateis Mesijas, Jis pasakys mums šiuos dalykus, kaip moteriai Samarijoje. Mes žinome, kad Mozė pasakė, jog mūsų Mesijas bus pranašas. Ir kai jūs galėsite jiems pasakyti ir parodyti jiems, pagal Raštą, - prie ko mes prieisime šio vakaro pamoksle, - kad jie turėjo būti aptemdyti ir jų širdys atskirtos tam, kad atsirastų vieta pagonims, kad mes turėtume susitaikymo laiką pagonimis. Ir jų širdys buvo užkietintos lygiai taip pat, kaip tai buvo Juozapo laiku, ir taip toliau. Ir po to atvesti tuos žydus į vietą, ir pašaukti tuos vyrus iš tos auditorijos, lygiai kaip jūs tai darote su šiais

pagonimis čia, per tą Dvasios įkvėpimą. Kadangi, - jie pasakė, - jei šis Jėzus, jeigu Jis yra Mesijas ir jūsų žodžiai yra tiesa, tuomet Jis nėra miręs, Jis yra gyvas. Ir jeigu Jis yra gyvas, Jis pažadėjo būti Savo . . . tar- . . . Savo tarnuose—tarnuose, Savo mokiniuose. Ir jeigu mes galėsime pamatyti Jį parodantį pranašo ženklą, tada mes patikėsime, kad Jis yra Mesijas“.

Koks tobulas dalykas, visiškai teisingai. Tuomet, ką tai padarytų? Tauta gims per vieną dieną, vadovų tarpe. Kiekvienas iš jų pasakys: „Mes tai žinome“. Kai tas rabinas tai pasakys, tai bus išspręsta. Tauta gims per vieną dieną. Izraelis gims per vieną dieną.

¹⁵³ Ir aš buvau pakeliui ir stovėjau Kaire, Egipte, su bilietu savo rankoje, ir buvo likę penkiolika ar dvidešimt minučių iki pakvietimo. Jie ruošiesi pakviesti. Ir aš nuėjau pažiūrėti smulkaus juodmedžio dirbinio, mažo drambliuko pagaminto iš juodmedžio su drambliaus kaulo iltimis. Aš ketinau jį nusiųsti daktarui, mano draugui, Dr. Sam Adair, lapų prispaudimui. Ir aš žiūrėjau į jį. Ir Kažkas man pasakė: „Tai dar ne ta valanda. Laikykis nuo Palestinos atokiai“.

¹⁵⁴ Taigi aš pamaniau: „Tai tik aš pats taip pagalvojau“. Ir aš nuėjau toliau.

Kažkas pasakė: „Tai dar ne ta valanda“.

¹⁵⁵ Ir aš nuėjau už angaro. Aš pakėliau savo galvą į Dievą. Aš paklausiau: „Dieve, ar tai Tu man kalbėjai?“

¹⁵⁶ Pasakė: „Tai ne ta valanda. Laikykis nuo Palestinos atokiai. Dar ne laikas“. Tada aš paėmiau savo bilietą ir pakeičiau jį, ir iš ten skridau per Romą, ir sugrižau į Lisaboną Portugalijoje, o iš ten atgal į Jungtines Valstijas.

¹⁵⁷ Dar nebuvo atėjusi valanda. Pagonių neteisybė dar nebuvo prisipildžiusi, iki taurės viršaus. Bet vieną dieną prisipildys ir Dievas ten pasiųs kažką, kas bus pranašas ir įrodys jiems. Aš tikiu, kad Dievas jį iškels netrukus, kas jis bebūtų, iškels jį greitai. Aš tikiu, kad tai turi ateiti. Štai dėl ko mes tai nagrinėjame, nes mes esame taip arti.

¹⁵⁸ Ir, atminkite, tą pačią minutę, kurią žydai priims Kristų, pagonių Bažnyčios nebeliks. Tuomet ant pagonių bus išlietos rykštės, Suspaudimas.

¹⁵⁹ Ir—ir kaip gali vyrai, didingi mokytojai, mokyti, ir štai taip žiūrėdami į šią Bibliją, sakyti, kad Bažnyčia eis per Suspaudimo laikotarpį, kai Biblijoje nėra nei vienos Rašto vietos, kurioje tai būtų pasakyta! Jie neturi nieko.

¹⁶⁰ Neseniai vienas vyras man pasakė: „O, sesė McPherson mokė, kad Bažnyčia eis per Suspaudimą, kadangi mes tuo metu būsime švytinčiomis šviesomis“. Tuomet tai bus Izraelis, o ne pagonys.

Pagonys jau bus išėję, Bažnyčia. Jiems nereikia eiti per jokią Suspaudimą. „Drakonas išliejo vandenį iš savo burnos, - 17-as skyrius, - ir kariavo su likučiu“, miegančia mergele. Ne... Tikroji Bažnyčia jau išėjusi. Ji jau Vestuvių Vakarieneje tame laiko tarpe, kuriame vyks Vestuvių Vakariene, paskutinėje savaitėje. Ir būtent tada prasidės Suspaudimas, kai prasidės skėriai ir bažnyčių persekiojimai ir panašūs dalykai.

Tuomet, pabaigoje, 19-ame skyriuje, čia Ji ateina su Savo Jaunikiu. Aleliuja! „Karalių Karalius ir viešpačių Viešpats; drabužis, permirkęs Krauju, ir Dangiškoji kariuomenė, jojanti ant baltų žirgų, atvyksta su Juo. Štai Ji ateina, užimti Savo vietos Tūkstantmetyje. Amen! O!

Tebūna palaimintas Vardas, o, tebūnie
palaimintas Vardas,
Tebūnie palaimintas Viešpaties Vardas;
Tebūna palaimintas Vardas, o, tebūnie
palaimintas Vardas,
Tebūnie palaimintas Viešpaties Vardas.

Jėzus yra Vardas, Jėzus yra Vardas,
Jėzus yra Viešpaties Vardas;
Jėzus yra Vardas, o, Jėzus yra Vardas,
Jėzus yra Viešpaties Vardas.

Garbinkite Jo Vardą, o, garbinkite Jo Vardą,
O, garbinkite Viešpaties Vardą;
Garbinkite Vardą, o, garbinkite Vardą,
Garbinkite Viešpaties Vardą.

¹⁶¹ Kaip jūs galite tai padaryti? Jūs padarykite Jį didinga savo gyvenime. Jūs gyvenkite tokią gyvenimą, kad jie galėtų pasakyti: „Štai Kristaus tarnas“. Štai kaip jūs garbinate Vardą. Pažiūrėkime. O, ar jūs mylite Jį? O, tai bent! Dabar mūsų nedidukė daina:

Seniai édžiose, aš žinau, kad tikrai yra taip,
Kūdikis gimė, kad išgelbėtų žmones iš jų
nuodėmių.
Jonas matė Jį ant kranto, Avinėlis per amžius,

Tas Avinėlis su tais Septyniais Antspaudais, tik Jis vienas Danguje ir žemėje galėjo paimti tai.

Seniai édžiose—édžiose, aš žinau, kad tikrai
yra taip,
Kūdikis gimė, kad išgelbėtų žmones iš jų
nuodėmių.
Jonas matė Jį ant kranto, Avinėlis per amžius,
O, tebūnie palaimintas Viešpaties Vardas.

O, tebūnie palaimintas Vardas, o, tebūnie
 palaimintas Vardas,
 Tebūnie palaimintas Viešpaties Vardas;
 Tebūna palaimintas Vardas, tebūnie
 palaimintas Vardas,
 Tebūna palaimintas Viešpaties Vardas.

¹⁶² Man patinka garbinti. O jums? Taigi, mes neatėjome į bažnyčia tik pasiklausyti pamokslo; tai yra to dalis. Bet mes ateiname į bažnyčia garbinti, garbinti Dvasioje ir Tiesoje. Jūs girdėjote Tiesą, tai yra Žodį. Suprantate? Taigi, garbinti - tai išreikšti save Jam. Suprantate?

O, aš myliu tą Žmogų iš Galilėjos, duokite mums nedidelį akordą tam. Taip, pone. Ar žinote tai, Tedi? Aš dabar pamiršau. Pažiūrėkime. Pažiūrėkime.

O, aš myliu tą Žmogų iš Galilėjos, iš Galilėjos,
 nes Jis tiek daug dėl manęs padarė.
 Jis atleido visas mano nuodėmes, viduje
 patalpino Šventąją Dvasią.
 O, aš myliu, aš myliu tą Žmogų iš Galilėjos.

Muitininkas vieną dieną nuėjo melstis į
 šventyklą,
 Jis sušuko: „O Viešpatie, būk man
 gailestingas!“
 Jam buvo atleistos visos nuodėmės, ir viduje
 išviešpatavo gili ramybė;
 Jis tarė: „Ateikite pažiūrėti šio Žmogaus iš
 Galilėjos“.

O, aš myliu tą Žmogų iš Galilėjos, iš Galilėjos,
 nes Jis tiek daug dėl manęs padarė.
 Jis atleido visas mano nuodėmes, viduje
 patalpino Šventąją Dvasią;
 O, aš myliu, aš myliu tą Žmogų iš Galilėjos.

Luošas išgydytas vaikščiojo, nebylys išgydytas
 kalbėjo,
 Jėga su meile buvo ištarta jūrai;
 Aklas buvo išgydytas, kad regėtų, aš žinau, kad
 tai galėjo būti tik
 to Žmogaus iš Galilėjos jėga.

O, aš myliu tą Žmogų iš Galilėjos, iš Galilėjos,
 Nes Jis tiek daug dėl manęs padarė.
 Jis atleido visas mano nuodėmes, viduje
 patalpino Šventąją Dvasią;
 Aš myliu, myliu tą Žmogų iš Galilėjos.

Pasiklausykite šito:

Moteriai prie šulinio, Jis pasakė jai visas jos nuodėmes,

Kaip penkis vyrus ji tuo metu turėjo. (Tai Jis.)
Jai buvo atleistos visos nuodėmės, ir viduje įsiviešpatavo gili ramybė;

Tada ji sušuko: „Ateikite, pažiūrėkite į šį Žmogų iš Galilėjos!“

O, aš myliu tą Žmogų iš Galilėjos, iš Galilėjos,
Nes Jis tiek daug dėl manęs padarė.

Jis atleido visas mano nuodėmes, viduje patalpino Šventąją Dvasią.

O, aš myliu, aš myliu tą Žmogų iš Galilėjos.

Aš Jį myliu. O jūs? Visa savo širdimi! O jūs? Argi Jis ne nuostabus?

O, nuostabus, nuostabus, nuostabus, Jėzus man yra, (Kas Jis yra?)

Patarėjas, Ramybės Kunigaikštis, Galingas Dievas Jis yra;

O, gelbsti mane, saugo mane nuo visos nuodėmės ir gėdos,

Nuostabus yra mano Atpirkėjas, šlovė Jo Vardui!

Palenkime dabar savo galvas ir pagalvokime apie tai.

Kadaise aš buvau prarastas, bet dabar esu surastas, esu išlaisvintas iš pasmerkimo.

(Tautos skykla; nesvarbu.)

Jėzus suteikia laisvę ir visišką išgelbėjimą;

Gelbsti Jis mane, saugo Jis mane nuo visos nuodėmės ir gėdos,

Nuostabus yra mano Atpirkėjas, šlovė Jo Vardui!

O, nuostabus, nuostabus Jėzus man yra,

Patarėjas, Ramybės Kunigaikštis, Galingas Dievas Jis yra;

Gelbsti mane, saugo mane nuo visos nuodėmės ir gėdos,

Nuostabus yra mano Atpirkėjas, šlovė Jo Vardui!

O, pagalvokite apie tai!

Kadaise buvau prarastas, dabar esu surastas, esu laisvas nuo pasmerkimo,

Jėzus suteikia laisvę ir visišką išgelbėjimą;

Gelbsti mane. (Ką Jis daro?) saugo mane nuo visos nuodėmės ir gėdos, (Prajojant aukščiau to.)

O, nuostabus yra mano Atpirkėjas, šlovė Jo Vardui!

Dabar kartu!

O, nuostabus, nuostabus Jėzus man yra,
Patarėjas, Ramybės Kunigaikštis, Galingas
Dievas Jis yra;

Na, gelbsti mane, saugo mane nuo visos
nuodėmės ir gėdos,

Nuostabus yra mano Atpirkėjas, šlovė Jo
Vardui!

O, kaip aš myliu Jėzų, (Šlovė!)

O, kaip aš myliu . . .

Toks laimingas, kad esu išgelbėtas! Toks laimingas, aš laikiu
Jo Atėjimo!

O, kaip aš myliu Jėzų,
Nes Jis pirmas pamilo mane.

Dabar su mūsų iškeltomis rankomis, jeigu mes turime tai
omenyje.

Aš niekada Jo nepaliksiu,
Aš niekada Jo nepaliksiu,
Aš niekada Jo nepaliksiu,
Nes Jis pirmas pamilo mane.

¹⁶³ Ar jūs mylite Jį? [Susirinkimas sako: „Taip“—Red.] Tuomet
jūs turite mylėti vienas kitą. Nes jeigu jūs nemylite tų, kuriuos
galite matyti čia, kaip jūs galite mylėti Tą, kurio jūs nesate matę?
Paspauskite vienas kitam ranką, sakydami:

O, kaip aš myliu Jėzų,
O, kaip aš myliu Jėzų,
O, kaip aš myliu Jėzų,
Nes Jis pirmas pamilo mane.

Aš niekada . . .

Dabar pakelkite į Jį rankas. Štai taip.

. . . Jo nepaliksiu,
Aš niekada Jo nepaliksiu,
Aš niekada Jo nepaliksiu,
Nes Jis pirmas pamilo mane.

¹⁶⁴ Tik pagalvokite, Jis padarė šį didį apreiškimą mums žinomą.
Ar mes mylime Jį? Argi Jis nėra nuostabus? Kokie mes esame
dėkingi mūsų Viešpačiui Jėzui; kuris niekada mūsų nepalieka.
„Štai Aš esu visada su jumis, net iki . . .“ Ar jums patinka
„*Septyniasdešimt Danieliaus savaičių*“? [Susirinkimas sako:
„Amen“—Red.] O, ar jūs mylite Jį? Kaip tai veikia?

Mano tikėjimas žvelgia aukštyn į Tave,
Tu Kalvarijos Avinėlis,
Gelbėtojas . . .

Tiesiog garbinkite Jį iš savo širdies.

Dabar išgirsk mane, kol meldžiuosi,
 Pašalink visas mano nuodėmes,
 O leisk man nuo šios dienos
 Būti pilnai Tavu!

Kol tamsiu gyvenimo labirintu aš žengiu, (Mes
 visi tai darome.)
 Ir širdgėla aplink mane plinta, (Taip,
 Viešpatie.)
 Tik Tu būki mano Vedlys; (Vesk mane per tai,
 Viešpatie!)

O, liepk tamsai pavirsti diena,
 Pašalink liūdėsio baime,
 Niekada neleisk man nuklysti
 Nuo Tavęs į šoną.

[Brolis Branhamas niūniuoja „*Mano Tikėjimas Žvelgia Aukštyn Į Tave*“—Red.]

Jėgos mano silpnai širdžiai,
 Mano užsidegimą įkvėpk;
 Liepk tamsai pavirsti diena,
 Patrauk visas mano baimes,
 O leisk man nuo šio dienos
 Būti pilnai Tavo!

¹⁶⁵ O, Jėzau, mes matome kaip mes artėjame prie kažko. Pranašas Izaijas apie tai kalbėjo; Jeremijas apie tai kalbėjo. Danielius pažvelgė atgal ir pamatė, ką jie sakė. Tai sujaudino jo širdį, ir jis—jis nukreipė savo veidą į Dangų. Jis pasninkavo ašutinėje ir pelenuose. Jis norėjo išgirsti, kad galėtų išpėti žmones.

¹⁶⁶ Viešpatie, mes taip pat matome pagal Knygas, Tavo Knygą, Izaijo Knygą, Jeremijo Knygą, Jokūbo Knygą, Jono, Luko, Morkaus, Mato, Apreiškimų Knygą, visas Tavo Knygos, kad mes esame arti pabaigos. Ir mes nukreipėme savo veidą į Dangų, maldoje ir prašymuose, kad atrastume kur mes gyvename, Viešpatie. Mes pradėdame matyti brėkstančią dienos šviesą. Ir, Viešpatie, mes ateiname pas Tave. Mūsų tikėjimas dabar žvelgia į Tave. Atmetame kiekvieną apsunkinimą, kiekvieną nuodėmę, kiekvieną mažą netikėjimą, kuris taip lengvai mus apninka, mes dabar veržiamės link aukšto pašaukimo žymės, žinodami, kad mūsų laikas yra ribotas.

¹⁶⁷ Palaimink čia esančius žmones, Viešpatie. Jie myli Tave. Jie yra Tavo. Jie išėjo. Tu esi Tas, Kuris apreiški. Mes meldžiame, kad Tu suteiktum mums šiuos dalykus mums laukiant iš Tavęs.

¹⁶⁸ Suteik mums gerą nagrinėjimo popietę, Viešpatie. Suteik mums supratimą. Surink mus vėl šį vakarą, žvalius. Viešpatie, patepk mane šią popietę, o, kai aš nagrinėsiu, Viešpatie, šią šešeriopą, Gabrieliaus apsilankymo, priežastį. Jeigu Gabrielius atėjo aplankyti ir suteikti šešeriopą prasmę, Viešpatie, mes

privalome tai žinoti. Mes nagrinėjame pagal Knygas ir žinome, kad esame arti. Todėl mes meldžiame, kad Tu apreikštum tai mums šį vakarą.

¹⁶⁹ Kitą sekmadienį, Viešpatie, O Dieve, patalpinki tas dienas ten. Aš nežinau kaip, bet Tu gali priversti mus būtent prie to laiko. Suteik tai, Tėve. Mes žvelgiame į Tave. Mes mylime vienas kitą ir Jėzaus Kristaus Kraujas, Dievo Sūnaus, apvalė mus nuo visos nuodėmės. Mes dabar žvelgiame į Tave. Padėk mums laukti iš Tavęs, Tėve. Per Jėzų, mūsų Viešpatį.

GABRIELIAUS NURODYMAI DANIELIUI LIT61-0730M
(Gabriel's Instructions To Daniel)

SEPTYNIASDEŠIMT DANIELIAUS SAVAIČIŲ SERIJOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio rytą, 1961 m. liepos 30 d., Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org